

nový měsíc

STEPHENIE MEYEROVÁ

STMÍVÁNÍ – NOVÝ MĚSÍC

Vyšlo také v tištěné verzi

EGMONT
Publishing

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

Stephenie Meyerová
Nový měsíc – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

nový měsíc

STEPHENIE MEYEROVÁ

www.egmont.cz
EGMONT

New Moon

Text copyright © 2006 by Stephenie Meyer

Translation © 2006 by Markéta Demlová

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company (Inc.),
New York, New York, USA.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.

Na Pankráci 30/1618, 140 00 Praha 4, v Praze roku MMXVII jako svou 5181. publikaci

Z anglického originálu New Moon přeložila Markéta Demlová

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Sazba Amos typografické studio, s.r.o.

E-book konverzi provedl Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverze © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-252-0514-2

ISBN e-knihy 978-80-252-4064-9

TS 14. První vydání

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

PŘEDMLUVA

Měla jsem pocit, jako bych se lapila do takové té děsivé noční můry, kdy člověk musí utíkat, utíkat, až mu praskají plíce, a přitom nedokáže přinutit tělo, aby se hýbalo dostatečně rychle. Jak jsem se prodírala tím netečným davem, připadalo mi, že mám nohy stále pomalejší a pomalejší, ale ručičky obrovských věžních hodin nezpomalovaly. S neoblomnou, lhostejnou silou se neúprosně blížily ke konci – ke konci všeho.

Ale tohle nebyl sen, a na rozdíl od toho, jak to chodí v nočních můrách, jsem neběžela o *svůj* život; utíkala jsem, abych zachránila něco nekonečně cennějšího. Na mém vlastním životě mi v tuto chvíli příliš nezáleželo.

Alice říkala, že je bohužel dost pravděpodobné, že tu dnes obě zemřeme. Možná to mohlo dopadnout jinak, kdyby ji nesvazovalo to zářivé sluneční světlo; jenom já jsem mohla volně přeběhnout přes tohle prosluněné náměstí přečpané lidmi.

A já jsem nedokázala běžet dost rychle.

Takže mi bylo jedno, že jsme v obklíčení našich mimořádně nebezpečných nepřátel. Když hodiny začaly odbíjet a jejich údery vibrovaly pod podrážkami mých pomalých nohou, pochopila jsem, že už to nemám šanci stihnout – a byla jsem ráda, že na mě čeká krvežíznivý nepřítel, nenápadně schovaný v záloze. Protože jako trest za to, že jsem to nedokázala, přijdu o veškerou touhu žít.

Ozval se další úder a slunce pražilo dolů přímo z nadhlavníku.

1. OSLAVA

Byla jsem na devadesát devět procent přesvědčená, že je to jenom sen.

Důvodů, proč jsem si byla tak jistá, bylo víc. Zaprvé jsem stála v zářivém kuželu slunečního světla – v takovém tom oslepujícím jasném slunci, jaké v mém novém domově v deštivém městečku Forks ve státě Washington nikdy nesvítilo. A zadruhé jsem se dívala na svou babičku Marii. Babička byla už šest let mrtvá, takže jsem svou teorii o snu měla slušně podloženou.

Babička se moc nezměnila; její tvář vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatovala. Kůži měla měkkou a zvadlou, poskládanou do tisíce drobných záhybů, které jemně přiléhaly ke kostem vespod. Vypadala jako sušená meruňka, jenom s chomáčem hustých bílých vlasů, které její hlavu obklopovaly jako mrak.

Naše ústa – ta její byla jeden scvrklý faldík vedle druhého – se roztáhla do stejně překvapeného pousmání v přesně ten samý okamžik. Bylo zřejmé, že taky nečekala, že mě tady uvidí.

Chtěla jsem se jí na něco zeptat; měla jsem tolik otázek – v první řadě, kde se vzala v mém snu? Co dělala v těch uplynulých šesti letech? Jak se má děda, a shledali se spolu vůbec tam, kde teď jsou? – ale ona otevřela pusu ve stejnou chvíli jako já, a tak jsem mlčela, aby mohla promluvit první. Ona však taky byla zticha, a pak jsme se z rozpaků obě usmály.

„Bello?“

Nebyla to babička, kdo mě zavolal jménem, a tak jsme se obě otočily, abychom viděly, kdo to k nám přichází. Já jsem se nemusela dívat, abych věděla, kdo to je; tenhle hlas bych poznala všude na světě – poznala a zareagovala na něj, ať bych byla vzhůru nebo bych spala... i kdybych byla mrtvá,

to se vsadím. Hlas, pro který bych skočila do ohně – nebo, aby to nebylo tak dramatické, kvůli kterému bych se dennodenně cákala v studeném a nikdy nekončícím dešti.

Edward.

Ačkoliv se mě při pohledu na něj vždycky zmocňovalo radostné vzrušení – při vědomí, ve spánku, kdykoliv – a ačkoliv jsem si byla *téměř* jistá, že jde jenom o sen, zpanikařila jsem, když jsem viděla, jak k nám Edward kráčí v tom zářivém slunci.

Zpanikařila jsem, protože babička neměla tušení, že jsem se zamilovala do upíra – to ostatně nevěděl nikdo –, takže jak jí asi tak vysvětlím, že se třpytivé sluneční paprsky odrážejí od jeho kůže v tisících duhových odlesků, jako kdyby byl stvořený z křišťálu nebo diamantu?

No, babi, možná sis všimla, že můj kluk jiskří. To on tak na sluníčku prostě dělá. Tím si nemusíš lámat hlavu...

Co ho to napadlo? Jediný důvod, proč žil ve Forks, nejdeštivějším místě na světě, byl ten, že mohl za dne vycházet ven, aniž by přitom prozradil rodinné tajemství. Ale teď se tady svým půvabným krokem blížil ke mně – na andělské tváři ten nejkrásnější úsměv –, jako kdybych tu byla úplně sama.

V tu chvíli jsem si přála, abych nebyla jedinou výjimkou, na kterou neplatí jeho tajemný talent; i když jinak jsem byla vděčná, že jsem jediný člověk, jehož myšlenky nedokáže slyšet tak jasně, jako by byly vysloveny nahlas. Teď bych dala nevímco, jen aby mě slyšel, aby zachytil varování, které jsem na něj v duchu křičela.

Vrhla jsem zpanikařený pohled zpátky na babičku, a viděla jsem, že už je pozdě. Právě se otočila a zírala na mě, v očích stejně vyplašený výraz jako já.

Edward – pořád s tím nádherným úsměvem, z kterého se mi srdce pokaždé málem rozskočilo – mě jednou rukou objal kolem ramen a otočil se směrem k babičce.

Babiččin výraz mě překvapil. Místo aby se tvářila zděšeně, dívala se na mě bojácně, jako kdyby čekala na pokárání. A stála v tak divné pozici – jednu paži držela nepřírozeně od těla, nataženou ve vzduchu a zakroucenou. Jako kdyby tou rukou objímala někoho, koho jsem neviděla, někoho neviditelného...

Až pak, když jsem se podívala pozorněji, jsem si všimla velikého pozlaceného rámu, který vroubil babiččinu postavu. Nechápatě jsem zvedla tu ruku, kterou jsem neměla ovinutou Edwardovi kolem pasu, a natáhla ji, abych se babičky dotkla. Udělala přesně ten samý pohyb jako v zrcadle. Ale tam, kde se naše prsty měly setkat, nebylo nic než studené sklo...

Můj sen znenadání přešel závratnou rychlostí v noční můru.

To nebyla babička.

To jsem byla *já*. Já v zrcadle. Já – stará, vrásčitá, seschlá.

Vedle mě stál Edward, který v zrcadle nevrhal žádný odraz, nesmírně krásný, navěky sedmnáctiletý.

Přitiskl své dokonalé ledové rty na mou zvadlou tvář.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ zašeptal.

S trhnutím jsem se probudila – oči doširoka vytřeštěné – a zalapala jsem po dechu. Oslepující slunce z mého snu vystřídalo kalné šedé světlo, to známé světlo zamračeného rána.

Jenom sen, říkala jsem si, byl to jenom sen. Zhluboka jsem se nadechla a pak jsem znovu vylítla, když se rozřinčel budík. Malý kalendář v koutku displeje mi oznamoval, že dnes je třináctého září.

Byl to jenom sen, ale svým způsobem přinejmenším docela prorocký. Dnes jsem totiž měla narozeniny. Oficiálně mi bylo osmnáct let.

Tohoto dne jsem se už několik měsíců obávala. A když teď nadešel, bylo to ještě horší, než jsem čekala. Cítila jsem

to - byla jsem starší. Člověk stárne každým dnem, ale tohle bylo jiné, horší, definovatelné. Bylo mi osmnáct.

A tolik Edwardovi nikdy nebude.

Když jsem si šla čistit zuby, byla jsem skoro překvapená, že ta tvář v zrcadle se nezměnila. Zírala jsem na sebe a hledala na své bledé pleti nějaké známky hrozících vrásek. Jediné vrásky ovšem byly ty na mém čele, a věděla jsem, že kdybych se dokázala uvolnit, zmizely by. Nedokázala jsem to. Obočí nad znepokojenýma hnědýma očima se mi stahovalo v ustaranou čáru.

Byl to jenom sen, připomínala jsem si znovu. Jenom sen... ale také moje nejhorší noční můra.

Vynechala jsem snídani, jak jsem spěchala, abych co nejrychleji vypadla z domu. Tátovi jsem ovšem tak docela uniknout nemohla, a tak jsem s ním musela strávit pár minut a sršet veselostí. Upřímně jsem se snažila jásat nad dárky, o které jsem ho nežádala, ale pokaždé, když jsem se musela usmát, mi bylo do breku.

Snažila jsem se sebrat po cestě do školy. Vzpomínka na babičku - ani za nic bych si nepřiznala, že jsem to byla já sama - se dala jen těžko vypudit z hlavy. Zmocnila se mě zoufalost, které jsem se nedokázala zbavit, dokud jsem nezastavila na svém parkovacím místě před střední školou ve Forks a nezahlédla Edwarda, jak se nehybně opírá o své nablýskané stříbrné Volvo. Stál tam jako mramorová pocta nějakému zapomenutému pohanskému bohu krásy. Ten sen k němu nebyl dost spravedlivý. A on tam čekal na *mě*, stejně jako jindy.

V tu chvíli zoufalost zmizela; vystřídal ji údiv. Ani po půl roce chození s ním jsem nedokázala uvěřit, že si zasloužím takovou dávku štěstí.

Vedle něj stála jeho sestra Alice a také na mě čekala.

Samozřejmě že Edward a Alice nebyli doopravdy příbuzní (ve Forks se říkalo, že všechny sourozence Cullen-

vy si doktor Carlisle Cullen a jeho žena Esme adoptovali, protože oba byli prostě příliš mladí na to, aby měli vlastní dospívající děti), ale jejich kůže měla přesně ten samý bleďý odstín, jejich oči měly stejný zvláštní zlatý nádech, pod očima měli ty samé fialové stíny. Alicina tvář, stejně jako Edwardova, byla neuvěřitelně krásná. Někomu, kdo byl v obraze – třeba mně –, ta vzájemná podobnost naznačovala, kdo jsou.

Když jsem viděla, jak na mě Alice čeká – žlutohnědé oči měla rozzářené vzrušením a v rukou držela malý hranatý balíček zabalený ve stříbrném papíru –, musela jsem se zamračit. Přece jsem jí říkala, že nic nechci, *nic*, žádné dárky, dokonce nestojím ani o to, aby mým narozeninám vůbec někdo věnoval nějakou pozornost. Zjevně moje přání ignorovala.

Zabouchla jsem dveře svého nákladáčku značky Chevy, model z roku 1953 – na chodník se snesla sprška rezavých vloček –, a šla jsem pomalu k nim. Alice ke mně přiskočila a její elfí obličej zářil pod rozježenými černými vlasy.

„Všechno nejlepší, Bello!“

„Pšššt!“ zasyčela jsem a rozhlédla se kolem, abych se ujistila, že to nikdo neslyšel. To poslední, oč jsem stála, byla nějaká oslava té ponuré události.

Ignorovala mě. „Chceš si rozbalit dárek hned, nebo až potom?“ zeptala se nedočkavě, zatímco jsme kráčely k Edwardovi, který stále čekal opodál.

„Žádné dárky,“ zamručela jsem na protest.

Zdálo se, že konečně pochopila, v jaké jsem náladě. „Jak chceš... tak tedy potom. Líbilo se ti album, které ti poslala maminka? A foťák od Charlieho?“

Povzdechla jsem si. Samozřejmě že věděla, jaké jsem dostala dárky. Edward nebyl jediný, kdo měl v jejich rodině neobvyklé nadání. Alice „viděla“, co moji rodiče plánují, jakmile se pro to oni sami rozhodli.

„Jo. Jsou úžasné.“

„Myslím, že je to pěkný nápad. Maturantka jsi jenom jednou. Můžeš si zdokumentovat, jaké to je.“

„Kolikrát jsi *ty* byla maturantka?“

„To je něco jiného.“

V tu chvíli jsme došly k Edwardovi a on ke mně napřáhl ruku. Nedočkávě jsem se jí chopila a na chvíli přitom zapomněla na svou ponurou náladu. Jeho kůže byla jako vždycky hladká, tvrdá a velmi studená. Zlehka mi stiskl prsty. Podívala jsem se mu do vlhkých topazových očí a moje srdce jako by také něco stisklo, už ne tak zlehka. Když slyšel, jak se mi zajíkl srdeční rytmus, znovu se usmál.

Zvedl volnou ruku a ledovým konečkem prstu mi objížděl rty. „Takže jsme se dohodli, že ti nesmím popřát všechno nejlepší k narozeninám, je to tak?“

„Ano. Tak to je.“ Nikdy jsem nedokázala dost dobře napodobit tu jeho dokonale plynulou, kultivovanou výslovnost. Něco takového si člověk mohl osvojit leda tak v minulém století.

„Já jen pro kontrolu.“ Rukou si prohrábl rozčuchané vlasy. „Co *kdyby* sis to rozmyslela. Mám dojem, že většina lidí má narozeniny a dárky celkem v oblibě.“

Alice se zasmála a znělo to jako stříbrná zvonkohra. „Jasně že se ti to bude líbit. Dneska na tebe má být každý hodný a dělat všechno po tvém, Bello. Tak co je na narozeninách tak strašného?“ Z její strany to byla jen řečnická otázka.

„Stárnutí,“ odpověděla jsem přesto, a hlas jsem neměla tak klidný, jak bych si přála.

Edwardovi vedle mě ztuhl úsměv do tvrdé linky.

„Osmnáct není žádný věk,“ opáčila Alice. „Nebývá to snad u žen tak, že čekají až do svých devětadvaceti, než začnou vyšilovat kvůli narozeninám?“

„Je to víc, než kolik je Edwardovi,“ zamručela jsem.

Povzdechl si.

„Jenom na papíře,“ nedala se Alice a v očích jí vesele hrálo. „A jenom o jeden jediný rok, no, to je toho.“

Říkala jsem si, že... kdybych si mohla být *jistá* budoucností, po jaké jsem toužila, *jistá* tím, že budu navěky s Edwardem, Alicí a ostatními Cullenovými (pokud možno ne jako vrásčitá stará paní)... pak by pro mě rok nebo dva tím či oním směrem taky moc neznamenal. Ale Edward se zarputile stavěl proti jakékoliv budoucnosti, v které bych byla proměněná. Jakékoliv budoucnosti, v které bych se stala tím, co on – v které bych byla taky nesmrtelnou.

Říkal tomu slepá ulička.

Abych byla upřímná, vážně jsem nechápala, o co mu jde. Co bylo tak úchvatného na smrtelnosti? Upírský život mi nepřípadal tak strašný – alespoň ne takový, jaký vedli Cullenovi.

„V kolik hodin k nám přijedeš?“ změnila Alice téma. Z jejího výrazu jsem poznala, že připravuje přesně to, čemu jsem se za každou cenu chtěla vyhnout.

„Nevěděla jsem, že mám v úmyslu jezdit k vám.“

„Ale no tak, to není fér, Bello!“ stěžovala si. „Přece nám takhle nezkažíš všechnu radost, no ne?“

„Myslela jsem, že když mám narozeniny, tak jde o to, co chci *já*.“

„Přivezu ji od Charlieho hned po škole,“ odpověděl jí Edward, jako by se nechumelilo.

„Musím do práce,“ protestovala jsem.

„To tedy nemusíš,“ odporovala mi Alice rozhodně. „Už jsem o tom mluvila s paní Newtonovou. Prohodila si s tebou směnu v obchodě na pátek. Vzkazuje ti, že ti přeje všechno nejlepší.“

„Já – já stejně nemůžu přijít,“ zajíkla jsem se a honem hledala nějakou výmluvu. „Já jsem ještě... to... ještě jsem se ne-
podívala na angličtinu, na *Romea a Julii*.“

Alice se ušklíbla. „Umíš *Romea a Julii* nazpaměť.“

„Ale pan Mason říkal, že to musíme vidět zahrané, abychom to dovedli plně ocenit – tak to přece Shakespeare zamýšlel.“

Edward obrátil oči v sloup.

„Už jsi viděla film,“ namítla Alice.

„Ale ne to zpracování z šedesátých let. Podle Masona bylo nejlepší.“

Konečně Alice odložila svůj sebejistý úsměv a zamračila se na mě. „Tak podívej, Bello, buď to půjde po dobrém, nebo po zlém, ale ať tak nebo tak –“

Edward její vyhrožování přerušil. „Uklidni se, Alice. Když se chce Bella dívat na film, proč by nemohla. Jsou to její narozeniny.“

„Tak vidíš,“ dodala jsem.

„Přivezu ji kolem sedmé,“ pokračoval. „Aspoň budeš mít víc času na přípravu.“

Alicin smích se znovu rozezvnil. „Tak dobře. Nashle večer, Bello! Bude to zábava, uvidíš.“ Zasmála se – v širokém úsměvu odhalila své naprosto dokonalé, blyštivé zuby –, pak mě zlehka políbila na tvář a odtančila na svou první hodinu dřív, než jsem se zmohla na odpověď.

„Edwarde, prosím tě...“ začala jsem s prosíkem, ale on mi na rty přitiskl studený prst.

„Promluvíme si o tom později. Ať nepřijdeme pozdě na hodinu.“

Nikdo se neobtěžoval podívat se po nás, když jsme si sedali na svá obvyklá místa v zadní části třídy. Už jsem s Edwardem chodila dost dlouho na to, aby si o nás ještě někdo povídal. Ani Mike Newton už se nenamáhal vrhat po mně pochmurné pohledy, které ve mně vzbuzovaly slabý pocit viny. Teď se na mě naopak usmál a já jsem byla ráda, protože už se snad doopravdy smířil s představou, že z nás budou vždycky jenom kamarádi. Mike se přes léto změnil – už nebyl v obličejí tak dětsky baculatý, měl zřetelněji vystouplé

lící kosti, a i jeho blondaté vlasy prošly změnou; místo ježka je teď nosil delší, pečlivě nagelované do naoko ležérního účesu. Bylo na první pohled jasné, odkud bral inspiraci – ale málo platné, Edwardův zjev se nedal napodobit.

Jak den pokračoval, přemýšlela jsem, jak to zařídit, abych se vyvlékla z toho, co se na večer chystalo u Cullenových. Nejenže se budu muset veselit a oslavovat, když mám truchlivou náladu. Ale co je horší, určitě se mi všichni budou věnovat a budou mi dávat dárečky.

Pozornost zaměřená na moji osobu nikdy nevěstí nic dobrého, v tom by se mnou jistě souhlasil každý nešika a nemehlo, který přitahuje nehody tak jako já. Nikdo nestojí o světla ramp, když si v nich pravděpodobně nabije čumák.

A já jsem všechny velmi výrazně žádala – vlastně jsem jim to přímo přikazovala –, aby mi letos nedávali žádné dárky. Vypadalo to, že Charlie a Renée nejsou jediní, kdo se to rozhodli přehlížet.

Nikdy jsem neměla moc peněz, a nikdy mi to nevadilo. Renée mě živila z platu učitelky v mateřské školce. Ani Charlie ve své práci zrovna nezbohatl – byl policejním ředitelem v tomhle mrňavém městečku. Můj jediný osobní příjem pocházel z toho, že jsem tři dny v týdnu chodila pracovat do místního obchodu se sportovními potřebami. V takovémhle zapadákově jsem měla štěstí, že jsem vůbec našla práci. Každý halír, který jsem vydělala, šel na můj mikroskopický fond určený na školné. (Vysoká škola byl plán B. Pořád jsem doufala v plán A, ale Edward byl tak neoblomný v rozhodnutí, že mě nepřipraví o mé lidství...)

Edward měl *spoustu* peněz – nechtěla jsem ani myslet na to, kolik. Peníze pro něj i pro ostatní členy jeho rodiny téměř nic neznamenaly. Byla to pro ně jenom suma, která narůstá – aby taky ne, vždyť měli k dispozici neomezený čas a sestru, která měla zvláštní nadání předvídat pohyby na burze. Edward moc nechápal, proč mu nechci dovolit, aby

za mě utrácel peníze – proč je mi nepříjemné, když mě vezme do drahé restaurace v Seattlu, proč mi nesmí koupit auto, které by dokázalo jet rychleji než osmdesátkou, nebo proč mu nedovolím, aby mi zaplatil školné na vysoké (z plánu B byl totiž až směšně nadšený). Podle jeho názoru jsem byla jen zbytečně tvrdohlavá.

Ale jak jsem mu mohla dovolit, aby mi kupoval drahé věci, když jsem neměla nic, čím bych mu to oplátila? Z nějakého nepochopitelného důvodu chtěl chodit zrovna se mnou. Cokoliv, co mi dával nadto, jenom prohlubovalo ten nepoměr mezi námi.

Po zbytek dne už se ani Edward, ani Alice o mých narozeninách nezmiňovali, takže jsem se začala trochu uvolňovat.

U oběda jsme si sedli k našemu obvyklému stolu.

U toho stolu existovalo podivné příměří. My tři – Edward, Alice a já – jsme seděli na jednom konci stolu. Ostatní moji přátelé, Mike a Jessica (kteří se nacházeli v nepříjemné porozchodové fázi), Angela a Ben (jejichž vztah letní prázdniny přežil), Erik, Conner, Tyler a Lauren (ačkoliv ta nespádala tak docela do kategorie přátel), všichni seděli u stejného stolu, ale na druhé straně neviditelné dělicí čáry. Ve slunných dnech, kdy se Edward s Alicí vždycky ze školy ulili, ta čára bez potíží mizela, a to se pak konverzace nenuceně nafoukla, abych se do ní taky vešla.

Edwardovi ani Alici nepřípadalo to drobné odstrkování nějak zvláštní nebo nepříjemné, jak by připadalo mně. Sotva si ho všimli. Lidé byli před Cullenovými vždycky podivně nesví, skoro se jich báli, ale nedovedli si pořádně vysvětlit, proč to tak je. Já jsem byla vzácnou výjimkou z tohoto pravidla. Občas to Edwardovi dělalo starosti, jak moc jsem v jeho blízkosti uvolněná. Myslel si, že je to hazard s mým zdravím – ten názor jsem vehementně odmítala, kdykoliv ho nadhodil.

Odpoledne uběhlo rychle. Škola skončila a Edward mě doprovázel k mému autu, jak to měl ve zvyku. Ale tentokrát mi podržel otevřené dveře na straně spolujezdce. Jeho auto mu určitě odveze domů Alice a on pojedje se mnou, aby měl jistotu, že mu nikam neujedou.

Založila jsem si ruce na prsou a nehnula se, i když na mě přišlo. „Mám narozeniny, a nesmím řídit, jo?“

„Dělám, jako že žádné narozeniny nemáš, jak jsi to chtěla.“

„Jestli nemám narozeniny, tak k vám dneska večer nejdou...“

„Tak dobře.“ Zabouchl dveře spolujezdce a prošel kolem mě, aby mi otevřel na straně řidiče. „Všechno nejlepší.“

„Pšššt,“ tišila jsem ho váhavě. Vyšplhala jsem do otevřených dveří a přitom jsem litovala, že si nezvolil tu druhou možnost.

Já jsem řídila a Edward zatím ladil autorádio. Pohoršeně zavrtěl hlavou.

„To tvoje rádio má strašně mizerný příjem.“

Zamračila jsem se. Nelíbilo se mi, když se do mého nákladáčku navážel. Nákladáček byl skvělé auto – měl svou osobnost, duši.

„Chceš pořádné stereo? Tak si jeď vlastním autem.“ Vypálila jsem ta slova ostřeji, než jsem měla v úmyslu, ale byla jsem tak nervózní z těch Aliciných plánů, že moje už tak ponurá nálada byla ještě černější. Nikdy jsem neměla špatnou náladu, když jsem byla s Edwardem, a tak když slyšel můj tón, jen stiskl rty, aby se neusmál.

Když jsem zaparkovala u nás před domem, naklonil se a vzal můj obličej do dlaní. Zacházel se mnou velmi opatrně, jemně mi tiskl jenom konečky prstů na spánky, lícní kosti, linii čelisti. Jako kdybych byla mimořádně křehká. Což jsem taky byla – přinejmenším v porovnání s ním.

„Měla bys mít dobrou náladu, obzvlášť dneska,“ zašeptal. Jeho sladký dech mi ovál obličej.

„A co když nechci mít dobrou náladu?“ zeptala jsem se s přerývaným dechem.

Ve zlatých očích mu zadoutnalo. „To je zlé.“

Hlava se mi už tak točila, ale on se naklonil ještě blíže a přitiskl mi na rty svoje ledová ústa. Určitě to udělal schválně, věděl, že se přestanu zaobírat svými obavami a soustředím se jen na to, abych nezapomínala dýchat.

Jeho ústa se mi tiskla na rty, chladná, hebká a něžná, tak jsem mu ovinula paže kolem krku a plně se ponořila do toho polibku – s dychtivostí až příliš velkou. Ucítila jsem, jak se mu koutky zvedly, pak pustil můj obličej a sáhl dozadu, aby se vymanil z mého objetí.

Edward byl od začátku velmi opatrný a stavěl našemu fyzickému vztahu mnoho hranic, a sice z toho prostého důvodu, abych vůbec zůstala naživu. Ačkoliv jsem respektovala nutnost udržovat bezpečnou vzdálenost mezi mou kůží a jeho jedovatými, jako břitva ostrými zuby, často jsem na takovéto triviální věci zapomínala, když mě líbal.

„Buď hodná, no tak,“ dýchal mi do tváře. Znovu mě něžně políbil a pak se odtáhl a ovinul mi ruce zezadu kolem pasu.

Tep mi bušil v uších. Položila jsem si ruku na srdce. Tlouklo mi pod dlaní jako splašené.

„Myslíš, že se v tom někdy zlepším?“ divila jsem se hlavně sama pro sebe. „Aby se mi srdce nesnažilo vyskočit z těla pokaždé, když se mě dotkneš?“

„Upřímně doufám, že ne,“ odpověděl trochu samolibě.

Obrátila jsem oči v sloup. „Tak se radši půjdeme podívat, jak ze sebe Kapuleti s Monteky dělají fašírku, jo?“

„Tvoje přání je mi rozkazem.“

Edward se natáhl na gauč, zatímco jsem pouštěla film a přetáčela úvodní titulky. Když jsem se posadila před něj na kraj pohovky, ovinul mi paže kolem pasu a přitiskl si mě na prsa. Nebylo to tak pohodlné, jako kdybych se opřela do

polštáře, protože měl hrud' tvrdou a studenou – a dokonale stavěnou – jako ledová socha, ale rozhodně mi to takhle bylo milejší. Stáhl starou vlněnou deku přehozenou přes opěradlo pohovky a zabalil mě do ní, abych tak přitisknutá k němu nezmrzla.

„Víš, Romeo mi odjakživa trochu leze na nervy,“ poznamenal, když film začal.

„Co ti vadí na Romeovi?“ zeptala jsem se trochu dotčeně. Romeo byl jednou z mých nejoblíbenějších literárních postav. Než jsem poznala Edwarda, byla jsem do něj svým způsobem zabouchnutá.

„No, tak zaprvé, je zamilovaný do té Rosaliny – nemáš pocit, že je trochu přelétavý? A pak, pár minut po svatbě, zabije Juliina bratrance. To není zrovna podařené. Dělá jednu chybu za druhou. Dokonale si šlape po štěstí, od začátku do konce.“

Povzdechla jsem si. „Chceš, abych se na to dívala sama?“

„Ne, já se stejně budu většinou dívat na tebe, tak co.“ Prsty mi kreslil obrázky po kůži na paži, až mi z toho naskakovala husí kůže. „Budeš brečet?“

„Asi ano,“ připustila jsem, „pokud budu dávat pozor.“

„Tak to tě nebudu rušit.“ Ale cítila jsem jeho rty ve vlasech, a to mou pozornost velmi rozptylovalo.

Film mě nakonec vtáhl do děje, za což jsem z velké části mohla děkovat tomu, že mi Edward šeptal Romeovy verše do ucha – v porovnání s jeho neodolatelným sametovým hlasem zněl hercův hlas slabě a chraptivě. A k jeho pobavení jsem se opravdu rozplakala, když se Julie probudila a zjistila, že její novomanžel je mrtvý.

„Uznávám, že tady mu trochu závidím,“ prohlásil Edward, když mi osušoval slzy pramenem svých vlasů.

„Je moc hezká.“

Vydal znechucený zvuk. „Nezávidím mu tu *holku* – jenom to, jak snadno může spáchat sebevraždu,“ objasnil žer-

tovným tónem. „Vy lidé to máte tak jednoduché! Stačí vám vypít lahvičku výtažků z bylin...“

„Cože?“ zalapala jsem po dechu.

„Jednou jsem o tom přemýšlel a z Carlisleovy zkušenosti jsem usoudil, že to nebude tak jednoduché. Nejsem si ani jistý, kolika způsoby se Carlisle zpočátku snažil zabít... když si uvědomil, čím se stal...“ Jeho hlas, který předtím zvažněl, získal zase nádech lehkosti. „A pořád se těší skvělému zdraví.“

Otočila jsem se, abych mu viděla do tváře. „O čem to tu mluvíš?“ zeptala jsem se. „Jak to myslíš, že jsi o tom jednou přemýšlel?“

„Letos na jaře, když tě... málem zabili...“ Odmlčel se, zhluboka se nadechl a dalo mu práci vrátit se k tomu škádlivému tónu. „Samozřejmě jsem se snažil zaměřit se na to, abych tě našel živou, ale zároveň jsem v koutku mysli spřádal plány pro případ, že by to nevyšlo. Jak jsem říkal, já bych to neměl tak snadné jako obyčejný člověk.“

Hlavou mi na vteřinu projela vzpomínka na mou poslední cestu do Phoenixu a udělalo se mi mdlo. Cítila jsem to tak jasně – oslepující slunce, vlny horka vystupující z betonu, a já utíkám s úzkostným spěchem, abych se setkala se sadistickým upírem, který mě chtěl umučit k smrti. James na mě čekal v zrcadlové místnosti a mou matku držel jako rukojmí – nebo tak jsem si to aspoň myslela. Nevěděla jsem, že je to všechno jenom lest. Stejně jako James nevěděl, že mě Edward spěchá zachránit; Edward to stihl včas, ale bylo to za pět minut dvanáct. Prsty jsem si podvědomě objížděla srpkovitou jizvu na paži, která byla vždycky o pár stupňů chladnější než ostatní kůže.

Zavrtěla jsem hlavou – jako kdybych ze sebe dokázala setřást špatné vzpomínky – a snažila jsem se pochopit, jak to Edward myslel. Žaludek se mi nepříjemně sevřel. „Plány pro případ, že by to nevyšlo?“ opakovala jsem.

„No, byl jsem rozhodnutý, že bez tebe nebudu dál žít.“ Zvedl oči v sloup, jako kdyby to bylo nad slunce jasné. „Ale nebyl jsem si jistý, jak to *provést* – věděl jsem, že Emmett ani Jasper by mi nikdy nepomohli... takže jsem si říkal, že asi pojedou do Itálie a vyvedu něco, čím bych vyprovokoval Volturiovy.“

Nechtělo se mi věřit, že to myslí vážně, ale jeho zlaté oči byly zamyšlené, zaostřené na něco v dálce, jak přemítal o způsobech, jak ukončit vlastní život. Popadla mě zuřivost.

„Kdo jsou to *Volturiovi*?“ zeptala jsem se.

„Volturiovi jsou rodina,“ vysvětlil mi s pohledem stále nepřítomným. „Velmi stará, velmi mocná rodina našeho druhu. V našem světě jsou přímo něco jako královská rodina, řekl bych. Carlisle s nimi nedlouho po své proměně krátce žil v Itálii, ještě předtím, než se usadil v Americe – pama-tuješ, jak jsem ti o tom vyprávěl?“

„Samozřejmě že se pamatuju.“

Nikdy bych nezapomněla na to, jak jsem poprvé přišla k nim domů, do toho velikého bílého domu u řeky, pohřbeného hluboko v lese, ani na pokoj, kde měl Carlisle – Edwardův skutečný otec v tolika ohledech – celou stěnu plnou obrazů, které vyprávěly jeho osobní příběh. Nejživější plátno v nejdivočejších barvách, to největší, které tam viselo, bylo z doby, kdy Carlisle žil v Itálii. Samozřejmě že jsem se pamatovala na čtveřici mužů s jemnými andělskými tvářemi, které malíř namaloval, jak stojí na nejvyšším balkonu a shlížejí dolů na hemžící se barevný dav pod nimi. Ačkoliv byl obraz starý několik století, Carlisle – ten světlovlasný anděl – se od té doby nijak nezměnil. A pamatovala jsem si i ty tři ostatní, Carlisleovy staré známé. Edward o těch třech krásných mužích – dva byli černovlasí, jeden měl vlasy sněhobílé – vůbec nemluvil jako o *Volturiových*. Říkal jim Aro, Caius a Marcus, noční patroni umění...

„S Volturióvými totiž není radno si zahrávat,“ pokračoval Edward, a vytrhl mě tak z mého snění. „Pokud ovšem nechceš umřít – nebo co se to s námi vlastně děje.“ Jeho hlas byl tak klidný, skoro jako by ho ta představa nudila.

Můj hněv se změnil ve zděšení. Vzala jsem jeho mramorový obličej do dlaní a pevně jsem ho držela.

„Něco takového už tě nesmí nikdy, říkám nikdy, ani napadnout!“ prohlásila jsem. „Bez ohledu na to, co by se kdy mohlo stát se mnou, ty máš *zakázáno* si nějak ublížit!“

„Nikdy už tě žádnému nebezpečí nevystavím, takže je to záležitost čistě teoretická.“

„*Nevystavíš* mě nebezpečí! Myslela jsem, že jsme se shodli na tom, že veškerá neštěstí si přivodím vlastní vinou!“ zlobila jsem se čím dál víc. „Jak si vůbec můžeš něco takového myslet?“ I kdybych byla mrtvá, představa, že by Edward přestal existovat, byla neskutečně bolestná.

„Co bys dělala ty, kdyby byla situace opačná?“ zeptal se.

„To je něco jiného.“

Zdálo se, že ten rozdíl nechápe. Uchichtl se.

„Co kdyby se ti něco stalo?“ Zbledla jsem při té představě. „Chtěl bys, abych umřela i já?“

Po dokonalých rysech mu přešel záchvěv bolesti.

„Asi chápu, kam tím míříš... trochu,“ připustil. „Ale co bych si bez tebe počal?“

„Cokoliv, co jsi dělal předtím, než jsem se objevila a zkomplikovala ti celou existenci.“

Povzdechl si. „Od tebe to zní tak jednoduše.“

„Aby ne. Vážně nejsem nijak zajímavá.“

Chtěl se hádat, ale pak toho nechal. „Sporný bod,“ připomněl mi. Najednou se napřímil do méně důvěrné polohy a zvedl mě vedle sebe, takže už jsme se navzájem nedotýkali.

„Charlie?“ uhodla jsem.

Edward se usmál. Po chvíli jsem uslyšela zvuk policejního auta, které vjelo na příjezdovou cestu. Natáhla jsem se a vzala ho pevně za ruku. Tohle táta unese.

Charlie vstoupil dovnitř s krabicí pizzy v rukou.

„Ahoj, děti.“ Usmál se na mě. „Myslel jsem, že když máš narozeniny, dáš si ráda pohov od vaření a umývání nádobí. Máte hlad?“

„Jasně. Díky, tati.“

Charlie Edwardův zjevný nedostatek chuti k jídlu nekomentoval. Už si zvykl, že Edward nikdy nevečeří.

„Vadilo by vám, kdybych si Bellu na večer vypůjčil?“ zeptal se Edward, když jsme s Charliem dojedli.

S nadějí jsem se podívala na Charlieho. Třeba se na narozeniny dívá jako na rodinnou událost, při které má člověk zůstat doma – tohle byly moje první narozeniny od té doby, co se moje mamka Renée znovu vdala a odjela žít na Floridu, takže jsem nevěděla, co mám očekávat.

„To je v pohodě – Mariners hrajou dnes večer se Sox,“ vysvětloval Charlie a moje naděje se rozplynula. „Takže by ze mě stejně byl společník na baterky... Na.“ Vytáhl foťák, který mi dal na návrh Renée (protože budu potřebovat fotky, kterými bych zaplnila svoje album), a hodil mi ho.

Jako kdyby mě neznal – s koordinací jsem měla vždycky problémy. Foťák mi sklouzl ze špičky prstu a padal na podlahu. Edward ho stihl zachytit dřív, než se rozbil na línoleu.

„Pěkný zásah,“ poznamenal Charlie. „Jestli dnes večer Cullenovi pořádají nějakou trachtaci, Bello, měla bys udělat pár fotek. Znáš mámu – bude chtít vidět obrázky dřív, než je stihneš nafotit.“

„Dobrý nápad, Charlie,“ pochválil ho Edward a podal mi foťák.

Namířila jsem ho na Edwarda a pořídila první fotku. „Funguje.“

„To je dobře. Tak si to, děti, hezky užijte.“ Tím nám dal Charlie jasně najevo, že můžeme jít, a už si to mířil do obýváku k televizi.

Edward se vítězoslavně usmál a vzal mě za ruku, aby mě odtáhl z kuchyně.

Když jsme došli k nákladáčku, otevřel mi znovu dveře spolujezdce, a tentokrát jsem nic nenamítala. Pořád mi dělalo potíže najít ve tmě skrytou odbočku k jejich domu.

Edward jel městem na sever, viditelně popuzen rychlostním omezením, které mu vnucoval můj prehistorický Chevy. Když z něj chtěl vymáčknout víc než padesátku, motor řval ještě hlasitěji než obvykle.

„Uklidni se,“ mírnila jsem ho.

„Víš, co by se ti moc hodilo? Takové hezké malé Audi kupé. Tichoučké, velký výkon...“

„Můj nákladáček je naprosto v pořádku. A když už mluvíme o drahých zbytečnostech, kdybys věděl, kdo se hodí k tobě, neutrácel bys žádné peníze za moje dárky k narozeninám.“

„Ani halíř,“ řekl způsobně.

„Dobře.“

„Můžeš mi prokázat laskavost?“

„Záleží na tom, o co jde.“

Povzdech si a jeho líbezný obličej najednou zvažněl. „Bello, poslední skutečné narozeniny, které se u nás slavily, byly Emmettovy v roce 1935. Buď na nás hodná a vyjdi nám dneska večer trochu vstříc. Všichni jsou nadšení a nemůžou se dočkat.“

Vždycky mě to trochu vyplašilo, když vyrukoval s něčím takovým. „Dobře, budu se chovat slušně.“

„Asi bych tě měl upozornit...“

„To bych prosila.“

„Když říkám, že jsou všichni nadšení... mám na mysli opravdu *všechny*.“

„Každého z nich?“ vypravila jsem ze sebe. „Myslela jsem, že Emmett s Rosalíí jsou v Africe.“ Všichni ostatní ve Forks se domnívali, že starší dva ze sourozenců Cullenových letos odjeli studovat na univerzitu v Dartmouthu, ale já jsem byla lépe informovaná.

„Emmett chtěl být u toho.“

„Ale... Rosalie?“

„Já vím, Bello. Neboj se, bude se chovat, jak se patří.“

Neodpověděla jsem. Jako kdybych se *mohla* nebát. Na rozdíl od Alice mě Edwardova druhá „adoptovaná“ sestra, půvabná zlatovlasá Rosalie, neměla zrovna v lásce. Vlastně to bylo ještě horší. Podle Rosalie jsem byla nevídaným větřelcem ve skrytém životě její rodiny.

Cítila jsem se kvůli současné situaci příšerně provinile, domnívala jsem se totiž, že právě kvůli mně Emmett s Rosalíí otálejí s návratem domů, i když na druhou stranu jsem měla v skrytu duše radost, že se s Rosalíí nemusím vídat. Po Emmettovi, Edwardovu veselém statném bratrovi, se mi ale *opravdu* stýskalo. V mnohém mi totiž připomínal staršího bratra, kterého jsem vždycky chtěla... jenom z něj někdy šel daleko větší strach.

Edward usoudil, že radši změní téma. „Takže, když mi nedovolíš koupit ti Audi, nechtěla bys k narozeninám něco jiného?“

Šeptem jsem vyhrkla: „Ty víš, co chci.“

Jeho mramorové čelo se zvrásnilo hlubokými vráskami, jak se zamračil. Určitě ho teď mrzelo, že se radši nebavíme dál o Rosalíí.

Dneska už jsme se na toto téma dohadovali až dost.

„Dnes večer ne, Bello. Prosím tě.“

„No, tak možná od Alice dostanu dárek, jaký bych si přála.“

Edward zavrčel – hlubokým, hrozivým hlasem. „Tohle nebudou tvoje poslední narozeniny, Bello,“ přísahal.

„To není fér!“

Měla jsem dojem, že jsem slyšela, jak zaťal zuby.

Právě jsme přijížděli k domu. Ze všech oken prvních dvou poschodí zářilo jasné světlo. Pod stropem verandy visela dlouhá řada rozsvícených japonských lampionů a odrážela měkké světlo na obrovské cedry, které obklopovaly dům. Velké mísy s květinami – růžovými růžemi – lemovaly široké schodiště vedoucí ke vstupním dveřím.

Zasténala jsem.

Edward se párkrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Je to večírek,“ připomněl mi. „Snaž se nekazit zábavu.“

„Jasně,“ zamumlala jsem.

Obešel auto, aby mi otevřel dveře, a podal mi ruku.

„Mám jednu otázku.“

Obezřetně vyčkával.

„Když dám vyvolat ten film,“ řekla jsem a pohrávala si s foťákem v rukou, „budeš na fotkách vidět?“

Edward se dal do smíchu. Pomohl mi ven z auta, vytáhl mě po schodech a pořád se smál, zatímco mi otvíral domovní dveře.

Všichni čekali ve velkém obývacím pokoji; když jsem prošla dveřmi, pozdravili mě hlasitým sborovým „Hodně štěstí, zdraví, milá Bello!“ a já jsem se přitom červenala a klo-pila oči. Předpokládám, že to byla Alice, která rozestavěla všude, kam jen to šlo, růžové svíčky a tucty křišťálových mis naplněných stovkami růží. Vedle Edwardova koncertního křídla byl stůl zakrytý bílým ubrusem, na kterém stál růžový narozeninový dort, další růže, komínek skleněných talířů a hromádka dárků zabalených do stříbrného papíru.

Bylo to stokrát horší, než jsem si dokázala představit.

Když Edward viděl moje muka, ochranitelsky mě objal kolem pasu a políbil mě na temeno.

Edwardovi rodiče, Carlisle a Esme – neskutečně mladí a roztomilí jako vždycky –, stáli nejbliž u dveří. Esme mě opatrně objala, svými měkkými vlasy barvy karamelu se mi

otřela o tvář, jak mě líbala na čelo, a pak mi Carlisle položil paži kolem ramen.

„Za tohle se omlouvám, Bello,“ zašeptal mi. „Nedovedli jsme Alici udržet na uzdě.“

Za nimi stáli Rosalie a Emmett. Rosalie se neusmívala, ale aspoň po mně pohledem nevrhala blesky. Emmettova tvář byla roztažená do širokého úsměvu. Neviděla jsem je několik měsíců; už jsem zapomněla, jak úchvatně nádherná Rosalie je – dívat se na ni skoro bolelo. A byl Emmett vždycky tak... *velký*?

„Ty ses vůbec nezměnila,“ prohlásil Emmett s předstíraným zklamáním. „Očekával jsem viditelný rozdíl, ale ty jsi pořád stejná, rudá ve tváři jako vždycky.“

„To ti moc děkuju, Emmette,“ odpověděla jsem a zčervenala jsem ještě víc.

Zasmál se. „Musím na chvílku odejít,“ – odmlčel se a spiklenecky mrkl na Alici – „tak zatím nedělej nic legračního, ať mi to neuteče.“

„Vynasnažím se.“

Alice pustila Jasperovu ruku a přiskočila blíž, všechny zuby jí v úsměvu jiskřily v jasném světle. Vysoký blondatý Jasper se také usmíval, ale držel si odstup, opíral se o trám u paty schodů. Myslela jsem si, že během těch pár dnů, které jsme museli strávit společně stěsnaní v hotelovém pokoji ve Phoenixu, svou averzi vůči mně překonal. Ale když jsme se vrátili a on byl zbaven dočasné povinnosti mě chránit, začal se ke mně chovat úplně stejně jako předtím – vyhýbal se mi, jak jen to bylo možné. Věděla jsem, že v tom není nic osobního, že je to jenom takové bezpečnostní opatření, a snažila jsem se na to moc nemyslet. Jasperovi dělalo větší potíže než ostatním dodržovat půst od lidské krve; jejímu pachu odolával mnohem hůř než členové jeho rodiny – neměl v tom ještě tak dlouhou praxi jako oni.

„Je čas rozbalit dárky,“ prohlásila Alice. Vzala mě chlad-

nou rukou za loket a táhla mě ke stolu s dortem a blýskavými balíčky.

Nasadila jsem nejlepší mučednický výraz, jaký jsem svedla. „Alice, vím jistě, že jsem ti říkala, že nic nechci!“

„Ale já jsem tě neposlechla,“ přerušila mě sebevědomě. „Otevři to.“ Vzala mi z rukou fotoaparát a místo něj mi strčila velkou stříbrnou krabici.

Krabice byla tak lehká, jako by byla prázdná. Nahoře byl lísteček, na kterém stálo, že je to dárek od Emmetta, Rosalie a Jaspera. Celá nespává jsem strhla papír a zírala na krabici, která se skrývala pod ním.

Byla to asi nějaká elektronika, v názvu to mělo spoustu číslic. Otevřela jsem krabici s nadějí, že budu moudřejší. Ale krabice opravdu *byla* prázdná.

„Ehm... děkuju.“

Rosalie se neubránila úsměvu. Jasper se zasmál. „Je to stereo do tvého nákladáčku,“ vysvětlil. „Emmett ho právě instaluje, abys nám ho nemohla vrátit.“

Alice byla přede mnou vždycky o krok napřed.

„Děkuju, Jaspere, děkuju, Rosalie,“ řekla jsem jim a usmála jsem se, když jsem si vzpomněla na Edwardovy stížnosti ohledně mého autorádia dnes odpoledne – všechno to bylo samozřejmě předem domluvené. „Děkuju, Emmette!“ zavolala jsem hlasitěji.

Zaslechla jsem jeho ohlušující smích z auta a také jsem se neubránila smíchu.

„Teď otevři dárek ode mě a od Edwarda,“ nabádala mě Alice a hlas jí přeskakoval vzrušením. Držela v ruce malý plochý čtverhranný balíček.

Otočila jsem se, abych po Edwardovi šlehla bazilišším pohledem. „Něco jsi mi slíbil.“

Než jsem mohla odpovédět, vpadl Emmett do dveří. „Právě včas!“ zavýskl. Natlačil se vedle Jaspera, který se také posunul blíž než obvykle, aby dobře viděl.

„Neutratil jsem ani halíř,“ ujistil mě Edward. Smetl mi pramen vlasů z obličeje, až se mi kůže pod jeho dotykem zachvěla.

Zhluboka jsem se nadechla a otočila se k Alici. „Tak mi to podej,“ vzdychla jsem.

Emmett se radostně zachechtal.

Vzala jsem balíček a otočila oči po Edwardovi; přitom jsem strčila prst pod okraj papíru a šklubla jsem pod páskou.

„Sakra,“ zamručela jsem, když mě papír řízl do prstu; vytáhla jsem prst, abych se podívala, jakou škodu to napáchalo. V drobné rance se perlila jediná kapka krve.

Pak se všechno seaběhlo hrozně rychle.

„Ne!“ zařval Edward.

Vrhl se na mě a strhl mě dozadu přes stůl. Ten spadl, stejně jako já, a spolu s ním i dort a dárky, květiny a talíře. Přistála jsem ve zmeti rozbitého skla.

Jasper narazil do Edwarda; zarachotilo to, jako když padají kameny ze skály.

Ozval se jiný zvuk, hrozivé vrčení, které vycházelo hluboko z Jasperovy hrudi. Jasper se snažil protáhnout se kolem Edwarda; scvakl zuby jen pár centimetrů od Edwardova obličeje.

V příští vteřině Edward popadl Jaspera zezadu a sevřel ho mohutnými ocelovými pažemi, ale Jasper se s ním pral, jeho divoké prázdné oči byly upřené jenom na mě.

Kromě šoku jsem cítila taky bolest. Spadla jsem na podlahu vedle piana, s rukama instinktivně rozhozenýma, abych zmírnila ten náraz, do ostrých skleněných střepů. Až teď jsem ucítila spalující, bodavou bolest, která vystřelovala od zápěstí až do loketní jamky.

Omámená a dezorientovaná jsem vzhledla od jasně rudé krve, která mi pulzovitě vystřikovala z paže – do horečnatých očí šesti náhle lačných upírů.

2. STEHY

Carlisle byl jediný, kdo zůstal klidný. V jeho tichém, rozhodném hlase byla znát staletí zkušeností lékaře z pohotovosti.

„Emmette, Rose, odved'te Jaspera ven.“

Tentokrát se Emmett neusmíval, jenom přikývl. „Tak pojď, Jasper.“

Jasper se marně snažil vymanit se z Emmettova ocelového sevření, kroutil se, snažil se zasáhnout bratra vyceněnými zuby, oči stále vytřeštěné, bez sebe.

Edward byl v obličejí bělejší než křída. Stál nakrčený nade mnou, zřetelně připravený mě bránit. Ze zaťatých zubů mu unikalo tiché varovné mručení. Vsadila bych se, že nedýchal.

Rosalie, na božské tváři podivně uspokojený výraz, si stoupla před Jaspera – udržovala přitom bezpečnou vzdálenost od jeho zubů – a pomáhala Emmettovi přeprat ho a dostat ho ven skleněnými dveřmi, které jim přidržovala Esme, jednu ruku přitisknutou přes nos a ústa.

Její srdcovitá tvář byla zahanbená. „Je mi to moc líto, Bello,“ zavolala na mě a honem šla s ostatními před dům.

„Pusť mě k ní, Edwarde,“ zamumlal Carlisle.

Uplynula chvílička a pak Edward pomalu přikývl a uvolnil svůj postoj.

Carlisle si klekl vedle mě a naklonil se blíž, aby vyšetřil mou paži. Cítila jsem, jak mám obličej ztuhlý šokem, a snažila jsem se ho uvolnit.

„Tady máš, Carlisle,“ řekla Alice a podala mu ručník.

Zavrtěl hlavou. „V ráně je moc skla.“ Naklonil se a utrl dlouhý tenký pruh látky z bílého ubrusu. Obtočil mi ho kolem paže nad loktem, aby zastavil krvácení. Z pachu krve se mi dělalo nevolno. V uších mi hučelo.

„Bello,“ oslovil mě Carlisle tiše. „Chceš, abych tě odvezl do nemocnice, nebo bys radši, abych tě ošetřil tady?“

„Tady, prosím,“ zašeptala jsem. Kdyby mě vzal do nemocnice, nedokázala bych to v žádném případě utajit před Charliem.

„Přinesu ti brašnu,“ nabídla se Alice.

„Odneseme ji na stůl v kuchyni,“ řekl Carlisle Edwardovi.

Edward mě bez námahy zvedl a Carlisle mi přitom tiskl paži.

„Jak ti je, Bello?“ zeptal se.

„Je mi dobře.“ Hlas jsem měla celkem klidný a vyrovnaný, což mě potěšilo.

Edward měl tvář jako z kamene.

Alice už byla v kuchyni. Na stole ležela Carlisleova černá lékařská brašna, malá, ale jasně svítící stolní lampička byla zapojená do zdi. Edward mě opatrně posadil na židli, druhou si přitáhl Carlisle a posadil se vedle mě. Okamžitě se dal do práce.

Edward stál nade mnou, pořád připravený mě bránit, pořád bez dechu.

„Jdi pryč, Edwarde,“ vzdychla jsem.

„Já to snesu,“ nedal se. Ale čelist měl napjatou; oči mu žhnuly intenzitou žízňě, kterou přemáhal; pro něj byla mnohem horší než pro ostatní.

„Nemusíš si hrát na hrdinu,“ řekla jsem. „Carlisle se o mě postará i bez tvé pomoci. Jdi radši na vzduch.“

Cukla jsem sebou, jak mi Carlisle dělal s rukou něco, co zabořilo.

„Zůstanu tady,“ rozhodl se Edward.

„Proč se musíš chovat jako masochista?“ zamumlala jsem.

Carlisle se rozhodl zasáhnout. „Edwarde, radši bys měl najít Jaspera, než se dostane příliš daleko. Jsem si jistý, že se na sebe zlobí, a divil bych se, kdyby v téhle situaci poslechl někoho jiného než tebe.“

„Ano,“ souhlasila jsem honem. „Běž najít Jaspera.“

„Tak budeš alespoň užitečný,“ dodala Alice.

Edward mhouřil oči, jak jsme na něj doráželi, ale nakonec přikývl a tiše odběhl z kuchyně zadními dveřmi. Byla jsem si jistá, že od chvíle, kdy jsem se řízla do prstu, se ještě nenadechl.

Paží se mi rozléval tupý, zmrtvělý pocit. Ačkoliv vymazal bolest, připomněl mi, že mám sečné rány, a tak jsem honem bedlivě pozorovala Carlisleův obličej, abych nemusela myslet a koukat na to, co dělají jeho ruce. Jak se skláněl nad mou paží, vlasy mu v jasném světle zlatě zářily. Cítila jsem v žaludku slabé záchvěvy nevolnosti, ale byla jsem odhodlaná nepoddat se té slabosti, která u mě byla běžná. Už jsem necítila žádnou bolest, jenom jemné tahání, které jsem se snažila ignorovat. Přece se nebudu chovat jako dítě.

Kdyby Alice nestála v mém zorném poli, ani bych si nevšimla, že to nakonec vzdala a vykradla se z místnosti. S lehkým omluvným úsměvem na rtech zmizela kuchyňskými dveřmi.

„No, tak už to jsou všichni,“ povzdechla jsem si. „Že ale dokážu vyklidit místnost.“

„To není tvoje vina,“ uklidňoval mě Carlisle s úsměvem. „Mohlo se to stát komukoli.“

„*Mohlo*,“ opakovala jsem. „Ale obvykle se to děje mně.“
Znovu se zasmál.

Jeho uvolněný klid byl v přímém kontrastu s reakcí všech ostatních ještě překvapivější. Neviděla jsem na jeho tváři sebemenší stopu znepokojení. Pracoval rychlými, jistými pohyby. Jediný zvuk kromě našeho tichého dýchání bylo slabé *clnk, clnk*, jak drobné úlomky skla padaly jeden po druhém na stůl.

„Jak to dokážeš?“ zeptala jsem se. „Ani Alice a Esme...“ odmíkla jsem se a udiveně jsem zakroutila hlavou. Ačkoliv se všichni ostatní vyhýbali tradiční stravě upírů stejně dů-

sledně jako Carlisle, on byl jediný, kdo dokázal snést pach mé krve, aniž by trpěl silným pokušením. Určitě to pro něj bylo mnohem těžší, než na sobě dával znát.

„Léta a léta praxe,“ odpověděl mi. „Už ten pach skoro nevnímám.“

„Myslíš, že by to bylo těžší, kdyby sis z nemocnice vzal volno na dlouhou dobu? A nepřišel bys do styku s žádnou krví?“

„Možná.“ Pokrčil rameny, ale jeho ruce zůstávaly klidné. „Nikdy jsem nepocítil potřebu udělat si delší dovolenou.“ Vrhla na mě zářivý úsměv. „Na to mám svou práci moc rád.“

Cink, cink, cink. Byla jsem překvapená, kolik skla jsem v ruce měla. Byla jsem v pokušení podívat se na tu rostoucí hromádku, jenom abych zjistila, jak je veliká, ale věděla jsem, že by mi tenhle nápad moc nepomohl v mém odhodlání se nepozvracet.

„Co tě na tom baví?“ divila jsem se. Nedávalo mi to smysl – ta léta boje a sebezapření, která ho to stálo, aby své sebeovládání vytrénoval natolik, že už mu krev nevádí. Navíc jsem chtěla, aby dál mluvil; když jsme si povídali, alespoň jsem nemusela myslet na to, že se mi zvedá žaludek.

Jeho temné oči byly klidné a zamýšlené, když odpovídal. „Hmm. Ze všeho nejradši mám, když mi moje... mimořádné schopnosti umožní zachránit někoho, kdo by byl jinak ztracený. Je příjemné vědět, že jsem některým lidem zachránil život nebo navrátil zdraví díky tomu, co dokážu. Někdy je i čich užitečným diagnostickým nástrojem.“ Pousmál se s jedním koutkem zdviženým.

Dumala jsem nad tím, zatímco on prohlížel ránu a ujišťoval se, že všechny skleněné úlomky už jsou venku. Pak se chvilku přehraboval v brašně, aby našel další nástroje, a já jsem se snažila nepředstavovat si jehlu a nit.

„Strašně úporně se snažíš napravovat něco, co nikdy nebyla tvoje chyba,“ nadhodila jsem, zatímco jsem na kůži uci-

tila zase jiné tahání. „Mám tím na mysli, že ses o tohle neprosil. Nevybral sis takovýhle život, a přesto musíš tolik dřít, abys byl dobrý.“

„Nevím o tom, že bych něco napravoval,“ oponoval mi zvesela. „Jak už to v životě chodí, prostě jsem se musel rozhodnout, jak naložit s tím, co jsem dostal.“

„To zní tak jednoduše.“

Znovu prohlížel mou paži. „Tak,“ řekl a odstříhl nit. „Hotovo.“ Celou operační ránu přejel chomáčem vaty na špejli, namočeným do tekutiny barvy sirupu. Podivně páchla; točila se mi z toho hlava. Sirup mi na kůži nadělal skvrny.

„Ale ze začátku,“ nedala jsem se, zatímco mi na ránu náplastí přilepoval další dlouhý kousek gázy. „Jak tě vůbec napadlo vybrat si jinou cestu než tu, která je pro vás přirozená?“

Rty se mu stočily do úsměvu. „Copak ti o tom Edward nevypravoval?“

„Ano. Ale já se snažím pochopit, co sis myslel...“

Obličej mu najednou zvažněl a já jsem přemítala, jestli se jeho myšlenky ubírají stejným směrem jako moje. Říkala jsem si, co si asi budu myslet já, až budu – odmítala jsem si myslet *kdybych byla* – na jeho místě.

„Víš, že můj otec byl duchovní,“ vyprávěl, zatímco pečlivě uklidil stůl a pak všechno několikrát setřel mokrou gázou. V nose mě zaštípal pach alkoholu. „Měl poněkud drsný, přísný náhled na svět, o kterém jsem začal pochybovat ještě předtím, než jsem se proměnil.“ Carlisle odložil všechnu špinavou gázu a skleněné střepy do prázdné křišťálové mísy. Nechápala jsem, co to dělá, ani když škrtl sirkou. Pak ji hodil na alkoholem nasáklé obvazy, které naráz vzplanuly, až jsem sebou cukla.

„Promiň,“ omlouval se. „To by mělo stačit... Takže jsem s tou otcovou zvláštní vírou nesouhlasil. Ale nikdy, za těch

téměř čtyři sta let od svého narození, jsem neviděl nic, co by ve mně vzbudilo pochybnosti o tom, jestli Bůh v nějaké podobě existuje. Ani odraz v zrcadle.“

Předstírala jsem, že zkoumám obvaz na ruce, abych skryla své překvapení nad tím, jaký obrat naše konverzace nabrala. Náboženství bylo to poslední téma, které bych očekávala, když se vezme v úvahu vše okolo. Můj vlastní život byl jednoduše prostý jakékoliv víry. Charlie se považoval za luterána, protože k nim patřili jeho rodiče, ale neděli světíl u řeky s rybářským prutem v ruce. Rennée si čas od času vyzkoušela nějakou novou církev, ale podobně jako při svém krátkém koketování s tenisem, keramikou, jógou a francouzštinou toho nechala dřív, než jsem si jejího náboženského zápalu stihla všimnout.

„Je mi jasné, že takhle od upíra to všechno zní poněkud bizarně.“ Zasmál se, protože věděl, že jejich nenucené užívání toho slova mě nikdy nepřestane šokovat. „Ale doufám, že i pro nás má tenhle život nějaký smysl. I když připouštím, že je to běh na dlouhou trať,“ pokračoval vesele. „Na každý pád jsme zatracení. Ale mám v sobě takovou pošetitou naději, že nám snad bude připočteno k dobru, že jsme se snažili.“

„Mně to pošetilé nepřipadá,“ zamumlala jsem. Nedokázala jsem si představit nikoho, ani nějakého boha, na koho by Carlisle neudělal dojem. Navíc jediné nebe, které *já* bych ocenila, by bylo takové, do kterého by pustili i Edwarda. „A nevím o nikom, komu by to tak připadalo.“

„Abych řekl pravdu, jsi první, kdo se mnou souhlasí.“

„Ostatní to takhle necítí?“ zeptala jsem se překvapeně a myslela na jednoho konkrétního z nich.

Carlisle znovu uhodl směr mých myšlenek. „Edward se mnou souhlasí jenom do určité míry. Podle něj Bůh a nebe existují... a stejně tak peklo. Ale nevěří, že je pro nás připravený nějaký posmrtný život.“ Carlisle mluvil velice po-

tichu; díval se z velkého okna nad dřezem, oči ponořené do tmy. „Víš, on si myslí, že jsme ztratili duši.“

Okamžitě se mi vybavila Edwardova slova z dnešního odpoledne: *pokud ovšem nechceš umřít – nebo co se to s námi vlastně děje*. Žárovka nad hlavou mi zablikala.

„V tom je hlavní problém, víd?“ uhodla jsem. „To proto je tak paličatý, pokud jde o mě.“

Carlisle promluvil pomalu. „Dívám se na svého... *syna*. A vidím jeho sílu, dobrotu, jas, který z něj vyzařuje – a to posiluje mou naději, mou víru. Jak by mohlo neexistovat něco víc pro někoho, jako je Edward?“

Přikývla jsem vroucně na souhlas.

„Ale kdybych věřil, tak jako on...“ Pohlédl na mě nevyzpytatelným pohledem. „Kdybys ty věřila v to, co on... Dokázala bys ho připravit o *jeho* duši?“

Způsob, jakým formuloval tu otázku, mi vzal vítr z plachet. Kdyby se mě zeptal, jestli bych za Edwarda nasadila svou duši, odpověď by byla jasná. Ale obětovala bych Edwardovu duši? Nešťastně jsem našpulila rty. To nebyla férová výměna.

„Už chápeš, v čem je problém?“

Zavrtěla jsem hlavou s paličatě zařatou bradou.

Carlisle si povzdechl.

„Je to moje volba,“ trvala jsem na svém.

„Ale také jeho.“ Zvedl ruku, když viděl, že se chci hádat. „V tom, jestli se chce zodpovídat z toho, že ti to udělal.“

„Není jediný, kdo to může udělat.“ Zkoumavě jsem na Carlislea pohlédla.

Zasmál se, aby odlehčil atmosféru. „Ale ne! Tohle si musíš vyřídit s *ním*.“ Pak si ale povzdechl. „V téhle otázce si nikdy nemůžu být jistý. Jinak si *myslím*, že vzhledem k tomu, s čím jsem se musel vypořádat, tak jsem udělal to nejlepší, co jsem mohl. Ale bylo správné odsoudit k prokletí tohoto života ostatní? To nedokážu rozhodnout.“

Neodpověděla jsem. Představila jsem si, jak by můj život vypadal, kdyby Carlisle odolal pokušení změnit svůj osamělý život... a otrásla jsem se.

„To Edwardova matka mě přesvědčila.“ Carlisle teď téměř šeptal. Zíral nepřítomným pohledem z černých oken.

„Jeho matka?“ Kdykoliv jsem se Edwarda zeptala na jeho rodiče, odpověděl tak akorát, že jsou dávno mrtví a že si na ně moc nepamatuje. Uvědomila jsem si, že i když s nimi Carlisle byl v kontaktu jen krátce, jeho vzpomínka na ně bude dokonale jasná.

„Ano. Jmenovala se Elizabeth. Elizabeth Masenová. Jeho otec, Edward starší, se v nemocnici už neprobral k vědomí. Zemřel v první vlně chřipkové epidemie. Ale Elizabeth byla při vědomí téměř až do úplného konce. Edward se jí hodně podobá – měla také ten zvláštní bronzový odstín vlasů a její oči byly úplně stejně zelené jako ty jeho.“

„On měl zelené oči?“ zamumlala jsem a snažila jsem si to představit.

„Ano...“ Carlisleovy okrové oči se teď vrátily o stovku let zpátky. „Elizabeth měla o svého syna nepředstavitelnou starost. Mařila svoje vlastní šance na přežití tím, že se ho ze svého lůžka snažila krmit. Čekal jsem, že on zemře první, byl na tom mnohem hůř než ona. Když nadešel její konec, bylo to velmi rychlé. Bylo právě po západu slunce a já jsem přišel, abych nahradil lékaře, kteří pracovali celý den. V tu dobu bylo těžké předstírat – všude bylo tolik práce, a já jsem nepotřeboval odpočívat. Jak jsem to nenáviděl, že se musím vrátet k sobě domů a předstírat, že spím, když tolik lidí umíralo.“

Napřed jsem šel zkontrolovat Elizabeth a jejího syna. Vytvořil jsem si k nim vztah – což je vždycky nebezpečná věc, vezme-li se v úvahu křehkost lidské přirozenosti. Okamžitě jsem viděl, že to s ní bere špatný konec. Horečku se nedařilo snížit a její tělo bylo příliš zesláblé, aby ještě vydrželo bojovat.

Nevypadala ovšem zesláble, když na mě pohlédla ze svého lůžka.

„Zachraňte ho!“ nakázala mi sípavě, protože hlas už ji neposlouchal.

„Udělám všechno, co bude v mých silách,“ slíbil jsem jí a vzal ji za ruku. Horečku měla tak vysokou, že pravděpodobně nedokázala poznat, jak nepřírozeně studená je ta moje ruka. Na její kůži bylo studené všechno.

„Musíte,“ naléhala a sevřela mi ruku s takovou silou, že jsem si říkal, jestli náhodou přece jenom nepřekonala krizi. Její oči byly tvrdé jako kameny, jako smaragdy. „Musíte udělat všechno, co je ve vaší moci. To, co ostatní nedokážou, to vy musíte udělat pro mého Edwarda.“

Vyděsilo mě to. Dívala se na mě těma pronikavýma očima, a na kratičký okamžik jsem si byl jistý, že zná moje tajemství. Pak ji horečka přemohla a ona už se neprobrala k vědomí. Do hodiny zemřela.

Strávil jsem několik desetiletí úvahami nad tím, že si stvořím někoho sobě blízkého. Jediného tvora, který by doopravdy věděl, kdo jsem, nejenom to, kým předstírám, že jsem. Ale nikdy jsem si to nedokázal ospravedlnit – udělat to, co udělali mně.

A teď přede mnou ležel Edward a umíral. Bylo jasné, že mu zbývají už jenom hodiny. Vedle něj byla jeho matka, jejíž tvář ani ve smrti nezískala poklidný výraz.“

Carlisle to viděl celé znovu, století, které od té doby uplynulo, jeho vzpomínky nijak nepoznamenalo. Z jeho vyprávění jsem si to jasně dokázala představit i já – to zoufalství nemocnice, převládající atmosféru smrti. Horečkou rozpaleného Edwarda, z kterého uniká život s každou vteřinou... Znovu jsem se otrásla a rychle tu představu zaplašila.

„Elizabethina slova mi zněla v hlavě. Jak mohla uhodnout, co dokážu? Mohla by opravdu nějaká matka chtít pro svého syna něco takového?

Podíval jsem se na Edwarda. Ačkoliv byl na prahu smrti, byl stále krásný. V jeho tváři bylo něco čistého a dobrého. Přál jsem si, aby takový obličej měl můj syn...

Po všech těch letech nerozhodnosti jsem prostě jednal z náhlého popudu. Napřed jsem jeho matku odvezl do márnice a pak jsem se vrátil pro něj. Nikdo si nevšiml, že stále dýchá. Nebylo dost rukou, dost očí, aby personál pokryl i jen polovinu toho, co pacienti potřebovali. Márnice byla prázdná – alespoň od živých. Vykradl jsem se s ním zadními dveřmi a nesl jsem ho po střeších k sobě domů.

Nebyl jsem si jistý, co mám udělat. Rozhodl jsem se, že mu způsobím stejné rány, jaké jsem měl sám o několik století dříve v Londýně. Později jsem z toho měl výčitky. Bylo to mnohem bolestnější a zdlouhavější, než bylo nutné.

Ale nelitoval jsem. Nikdy jsem nelitoval, že jsem Edwarda zachránil. „Zavrtěl hlavou a vrátil se zpět do přítomnosti. Usmál se na mě. „Asi bych tě měl teď odvézt domů.“

„Já ji odvezu,“ řekl Edward. Přišel přes ztemnělou jídelnu nezvykle pomalým krokem. Tvář měl klidnou, nečitelnou, ale v očích měl podivný výraz, který se velmi silně snažil skrýt. Pocítila jsem v žaludku záchvěv nevolnosti.

„Carlisle mě může odvézt,“ řekla jsem. Podívala jsem se na své tričko; světle modrá bavlna byla úplně nasáklá mou krví. Na pravém rameni jsem měla tlustý nános růžové polevy.

„Já jsem v pohodě.“ Edwardův hlas byl nevzrušený. „Stejně se budeš muset převléct. Charlieho by klepla pepka, kdyby tě takhle viděl. Řeknu Alici, aby ti něco přinesla.“ Znovu se vykradl kuchyňskými dveřmi.

Nervózně jsem se podívala na Carlislea. „Je hrozně rozložený.“

„Ano,“ souhlasil Carlisle. „Dnes večer se stalo přesně to, čeho se bojí nejvíc. Ocítla ses v nebezpečí kvůli tomu, kdo jsme.“

„To není jeho chyba.“

„Ale ani tvoje.“

Uhnula jsem před pohledem jeho moudrých krásných očí. S tím jsem nemohla souhlasit.

Carlisle mi nabídl ruku a pomohl mi vstát od stolu. Šla jsem za ním do obývacího pokoje. Esme už se vrátila; stírala podlahu na místě, kde jsem upadla – neředěným bělilem, soudě podle zápachu.

„Esme, počkej, já to udělám.“ Cítila jsem, že jsem v obličejí zase jasně zrudla.

„Už jsem hotová.“ Usmála se na mě. „Jak se cítíš?“

„Je mi dobře,“ ujistila jsem ji. „Carlisle šije rychleji než všichni doktoři, kteří mě kdy ošetřovali.“

Oba se zasmáli.

Alice a Edward se vrátili zadními dveřmi. Alice ke mně spěchala, ale Edward se držel zpátky, výraz v jeho obličejí byl nerozluštitelný.

„Tak pojď,“ řekla Alice. „Najdu ti na sebe něco, co nevypadá tak děsivě.“

Našla mi v šatníku u Esme tričko, které mělo skoro stejnou barvu jako to moje. Charlie si ničeho nevšimne, tím jsem si byla jistá. Dlouhý bílý obvaz na mé paži nevypadal zdaleka tak vážně, když už jsem neměla pocákané tričko.

„Alice,“ zašeptala jsem, když odcházela ke dveřím.

„Ano?“ zeptala se také tiše a podívala se na mě zvědavě, hlavu skloněnou ke straně.

„Je to moc zlé?“ Nebyla jsem si jistá, jestli můj šepot není jen marná snaha. Ačkoliv jsme byly o patro výš a za zavřenými dveřmi, možná mě mohl slyšet.

Tvář se jí napjala. „To ještě přesně nevím.“

„Jak je Jasperovi?“

Povzdechla si. „Je z toho strašně nešťastný. Je to pro něj velká výzva a on nesnáší pomyšlení, že to nedokázal.“

„To není jeho vina. Poviš mu, že se na něj vůbec nezlobím, vid’?“

„Samozřejmě.“

Edward na mě čekal u hlavních dveří. Jak jsem sešla po schodech dolů, beze slova je otevřel.

„Vezmi si svoje věci!“ zavolala Alice, když jsem šla obezřetně k Edwardovi. Vytáhla zpod piána oba balíčky, jeden napůl otevřený, a můj foťák a vtiskla mi je do zdravé ruky. „Poděkuješ mi později, až je rozbalíš.“

Esme s Carlislem mi tiše popřáli dobrou noc. Viděla jsem, jak se pokradmu dívají na svého apatického syna, stejně jako já.

Ulevilo se mi, když jsme se ocitli venku; spěchala jsem kolem lampiónů a růží, které teď nevitáně připomínaly, co se seběhlo. Edward se mnou tiše držel krok. Otevřel auto na straně spolujezdce a já jsem bez protestů nastoupila.

Na palubní desce byla velká červená mašle, nacpaná do nového sterea. Utrhla jsem ji a hodila na zem. Edward vklouzl na druhou stranu a já jsem zatím zakopla mašli pod sedadlo.

Nedíval se ani na mě, ani na stereo. Ani jsme ho nezapnuli, a ticho jako by zesílilo náhlým zahřměním motoru. Jel velmi rychle temnou klikatou silničkou.

To ticho mě dovádělo k šílenství.

„Řekni něco,“ zaprosila jsem nakonec, když zabočil na hlavní silnici.

„Co chceš, abych říkal?“ zeptal se odtažitým tónem.

Mluvil tak chladně, až jsem se příkrčila. „Řekni, že mi odpouštíš.“

Ta věta mu ve tváři rozehrála emoce – záchvěv hněvu. „Odpouštím? A co?“

„Kdybych byla opatrnější, nic by se nestalo.“

„Bello, ty ses řízla o papír – to si stěží zasluhuje trest smrti.“

„Přesto je to moje chyba.“

Moje slova otevřela stavidla.

„Tvoje chyba? Kdyby ses řízla u Mika Newtona, s Jessikou a Angelou a dalšími normálními kamarády, co by se tam asi tak mohlo stát nejhoršího? Možná by ti nedovedli najít náplast? Kdybys sama zakopla a srazila hromádku talířů – aniž by tě do nich někdo házel –, co by na tom bylo tak hrozného? Zakrvácela bys jim sedadla v autě, až by tě vezli na pohotovost? Mike Newton by tě mohl držet za ruku, až by ti to sešivali – a nemusel by se celou tu dobu potýkat s nutkáním tě zabít. Nesnaž se brát něco z toho, co se stalo, na sebe, Bello. Byl bych ze sebe ještě zhnusenější.“

„Jak jsme se sakra dostali k Miku Newtonovi?“ zeptala jsem se.

„K Miku Newtonovi jsme se dostali proto, že by pro tebe bylo mnohem prospěšnější, kdybys chodila s ním,“ zavrčel.

„To radši umřu, než bych chodila s Mikem Newtonem,“ protestovala jsem. „To radši umřu, než bych chodila s někým jiným než s tebou.“

„Nebud' tak melodramatická, prosím tě.“

„Tak ty nebud' směšný.“

Neodpověděl. Zíral před sebe s ponurým výrazem.

Horečně jsem přemýšlela, čím bych zachránila večer. Když jsme zastavili u nás před domem, pořád jsem ještě neměla nic vymyšleného.

Vypnul motor, ale ruce mu pořád pevně svíraly volant.

„Zůstaneš dnes večer?“ zeptala jsem se.

„Měl bych jet domů.“

Jestli jsem něco nechtěla, tak aby se utápěl ve výčitkách.

„Mám narozeniny,“ přemlouvala jsem ho.

„Nemůžeš mít obojí – buďto chceš, aby lidi tvoje narozeniny ignorovali, nebo to nechceš. Buď tak, nebo tak.“ Jeho hlas byl přísný, ale ne tak vážný jako předtím. Tiše jsem vydechla úlevou.

„Dobře. Rozhodla jsem se, že nechci, abys moje narozeniny ignoroval. Uvidíme se nahoře.“

Vyskočila jsem a sáhla pro balíčky. Zamračil se.

„Nemusíš si je brát.“

„Já je chci,“ odpověděla jsem automaticky, a pak jsem přemítala, jestli to řekl právě proto, abych si je vzala.

„Ne, nechceš. Carlisle a Esme za tebe utráceli peníze.“

„To přežiju.“ Nemotorně jsem si nacpala dárky pod zdravotní paži a zabouchla za sebou dveře. On vystoupil z auta a stál vedle mě ani ne ve vteřině.

„Tak mě aspoň nech, abych ti je odnesl,“ řekl a vzal mi je. „Budu ve tvém pokoji.“

Usmála jsem se. „Díky.“

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ povzdechl si a naklonil se, aby mě zlehka políbil na rty.

Když se odtáhl, stoupla jsem si na špičky, abych ten polibek ještě prodloužila. Usmál se mým oblíbeným pokřiveným úsměvem a pak zmizel ve tmě.

V televizi se ještě hrálo; jakmile jsem vstoupila domovními dveřmi, slyšela jsem hlasatele překřikovat šumění davu.

„Bell?“ zavolal Charlie.

„Ahoj, tati,“ pozdravila jsem, když jsem se objevila za rohem. Paži jsem si tiskla k boku. Ten lehký tlak páčil, až jsem nakrčila nos. Anestetikum zjevně přestávalo působit.

„Jaké to bylo?“ Charlie se povaloval na pohovce s bosýma nohama opřenýma o područku. Zbytky svých kdysi kudrnatých hnědých vlasů měl připláclé k jedné straně.

„Alice se překonala. Kytky, dort, svíčky, dárky – prostě všechno.“

„Co jsi dostala?“

„Autorádio.“ A další věci, které ještě neznám.

„No páni.“

„No jo,“ souhlasila jsem. „Jak říkám, parádní oslava.“

„Uvidíme se ráno.“

Zamávala jsem. „Dobrou.“

„Co se ti stalo s rukou?“

Začervenala jsem se a tiše zanačovala. „Uklouzla jsem. Nic to není.“

„Bello,“ povzdechl si a zavrtěl hlavou.

„Dobrou noc, tati.“

Spěchala jsem nahoru do koupelny, kde jsem schovávala pyžamo pro takové noci, jako byla ta dnešní. Nasoukala jsem se do tílka a bavlněných kalhot, které jsem si pořídila místo těch děravých kalhot, v kterých jsem choďovala spát dřív; šklubla jsem sebou, jak jsem si tím pohybem zatahala za stehy. Jednou rukou jsem si umyla obličej, vyčistila zuby a pak jsem vpadla do svého pokoje.

Seděl na mé posteli a líně si pohrával s jednou stříbrnou krabičkou.

„Ahoj,“ pozdravil. Hlas měl smutný. Trápil se.

Šla jsem k posteli, sebrala mu z rukou dárky a sedla si mu na klín.

„Ahoj.“ Uvelebila jsem se v jeho kamenné náruči. „Můžu si teď rozbalit dárky?“

„Odkud se vzalo to nadšení?“ divil se.

„Vzbudil jsi mou zvědavost.“

Zvedla jsem dlouhý plochý balíček obdélníkového tvaru, který musel být od Carlislea a Esme.

„Dovol,“ nabídl se. Vzal mi z ruky dárek a jediným plynulým pohybem roztrhl stříbrný papír. Podal mi zpátky bílou hranatou krabičku.

„Víš jistě, že dokážu zvednout víčko?“ zamručela jsem, ale on mě ignoroval.

V krabičce ležel dlouhý tlustý kus papíru, celý potištěný jemným písmem. Trvalo mi chvilku, než jsem pochopila, co na něm stojí.

„My letíme do Jacksonvillu?“ Proti mé vůli se mě zmocnilo vzrušení. Byl to voucher na dvě letenky, pro mě a pro Edwarda.

„Tak je to myšleno.“

„Tomu nemůžu uvěřit. Renée z toho bude celá pryč! Ale nevádí ti to, vid' že ne? Je tam slunečno, budeš muset být celý den schovaný.“

„Myslím, že to zvládnou,“ řekl a pak se zamračil. „Kdybych tušil, že dokážeš zareagovat na dárek takhle vhodným způsobem, byl bych tě přiměl, abys ho otevřela před Carlislem a Esme. Myslel jsem, že si budeš stěžovat.“

„No, samozřejmě je to trochu moc. Ale když pojeděš se mnou!“

Zasmál se. „Teď mě mrzí, že můj dárek pro tebe skoro nic nestál. Nenapadlo mě, že jsi schopná chovat se rozumně.“

Odložila jsem letenky stranou a natáhla se pro dárek od něj s rozdmýchanou zvědavostí. Vzal mi ho a rozbalil ho stejně jako ten předchozí.

Podal mi zpátky pouzdro na cedéčko bez přebalu, s prázdným diskem uvnitř.

„Co to je?“ zeptala jsem se rozpačitě.

Neodpověděl; vzal cedéčko a natáhl se přese mě, aby ho vložil do přehrávače na nočním stolku. Stiskl tlačítko přehrávání a v tichu jsme čekali. Pak se rozezněla hudba.

Poslouchala jsem, neschopná vypravit ze sebe slovo, oči vykulené. Věděla jsem, že čeká na mou reakci, ale nemohla jsem mluvit. Oči se mi zalily slzami a já jsem natáhla ruku, abych je utřela dřív, než se mi začnou kutálet po tvářích.

„Bolí tě ruka?“ zeptal se úzkostlivě.

„Ne, nejde o mou ruku. Je to krásné, Edwarde. Tohle je ten nejlepší dárek na světě. Nemůžu tomu uvěřit.“ Zmlkla jsem, abych mohla poslouchat.

Byla to jeho hudba, jeho skladby. První skladba na cedéčku byla moje ukolébavka.

„Říkal jsem si, že bys mi určitě nedovolila, abych ti koupil klavír a mohl ti hrát tady,“ vysvětloval.

„To máš pravdu.“

„Nebolí tě ta ruka?“

„Nebolí.“ Ve skutečnosti mě pod obvazem začínala pálit. Chtěla jsem led. Spokojila bych se s jeho rukou, ale to by mě musel pustit z náruče, a to jsem nechtěla.

„Přinesu ti nějaký prášek.“

„Nic nepotřebuju,“ protestovala jsem, ale on mě sundal z klína a zamířil ke dveřím.

„Charlie,“ zasyčela jsem. Charlie neměl zrovna moc tušení o tom, že u nás Edward často zůstává přes noc. Vlastně by ho kleplo, kdyby se to nějak dohmátl. Ale necítila jsem velkou vinu za to, že ho podvádím. My jsme přece nedělali nic, co bychom před ním museli tajit. Edward s těmi svými pravidly...

„Nechytí mě,“ slíbil Edward, jak mizel tiše ze dveří... a v tu ránu byl zpátky, zachytil dveře ještě dřív, než se zhouply a dotkly se zase rámu. V jedné ruce držel skleničku z koupelny a lahvičku pilulek.

Vzala jsem si pilulky, které mi podal, bez protestů – věděla jsem, že bych hádku prohrála. A ta ruka mě opravdu začínala pěkně bolet.

Do toho nám hrála moje ukolébavka, tichá a líbezná.

„Je pozdě,“ poznamenal Edward. Jednou rukou mě zvedl z postele a druhou odtáhl příkryvku. Položil mě hlavou na polštář a urovnal kolem mě příkryvku. Lehl si vedle mě – na deku, aby mi nebyla zima – a objal mě paží.

Opřela jsem si mu hlavu o rameno a blaženě jsem si povzdychla.

„Ještě jednou děkuju,“ zašeptala jsem.

„Nemáš zač.“

Dlouho jsme mlčeli a já jsem poslouchala svou ukolébavku, která pomalu končila. Začala další píseň. Poznala jsem Esmeinu oblíbenou.

„Na co myslíš?“ zeptala jsem se šeptem.

Chvilíčku zaváhal, než mi odpověděl. „Myslel jsem na to, co je špatné a co správné, víš?“

Cítila jsem, jak mi po páteři přešlo zachvění.

„Pamatuješ, že jsem se rozhodla, že chci, abys neignoroval moje narozeniny?“ zeptala jsem se rychle a doufala, že nepozná, že se snažím odvést jeho myšlenky jinam.

„Ano,“ přitakal obezřetně.

„No, říkala jsem si, že když mám pořád ty narozeniny, tak bych chtěla, abys mě ještě líbal.“

„Dnes večer jsi nenasytná.“

„Ano, to jsem – ale prosím tě nedělej nic, co udělat nechceš,“ dodala jsem uraženě.

Zasmál se a pak si povzdychl. „Bůh chraň, abych dělal něco, co dělat nechci,“ řekl podivně zoufalým tónem, když mě vzal za bradu a otočil mě tváří k sobě.

Ten polibek začal jako obvykle – Edward byl stejně opatrný jako vždycky a mně se srdce rozbušilo jako blázen taky jako vždycky. A pak jako by se něco změnilo. Najednou byly jeho rty mnohem naléhavější, prsty jeho volné ruky se mi zapletly do vlasů a přidržovaly si můj obličej těsně u jeho. A ačkoliv jsem také měla ruce propletené v jeho vlasech a jednoznačně jsem začínala překračovat jeho bezpečnostní limity, tentokrát mě nezastavil. Jeho tělo mě studilo i přes tenkou deku, ale nedočkavě jsem se k němu tiskla.

Z ničeho nic přestal; odstrčil mě něžně, ale pevně.

Zhroutila jsem se zpátky na polštář, lapajíc po dechu, hlava se mi točila. Něco se mi vybavilo v paměti, ale nedokázala jsem to přesně pojmenovat.

„Promiň,“ omlouval se a taky popadal dech. „To už jsem přehnal.“

„Mně to nevádí,“ oddychovala jsem těžce.

Zamračil se na mě ve tmě. „Snaž se spát, Bello.“

„Ne, chci, abys mě znovu políbil.“

„Zahráváš si s mojí sebekontrolou.“

„Co tě láká víc, moje krev, nebo moje tělo?“ zeptala jsem se vyzývavě.

„Obojí stejně.“ Proti své vůli se krátce usmál a pak zase zvažněl. „Hele, teď už přestaň pokoušet štěstí a spi, ano?“

„Dobře,“ souhlasila jsem a přitulila jsem se blíž k němu. Opravdu jsem si připadala vyčerpaná. Byl to v tolika ohledech dlouhý a náročný den, a přesto jsem necítila žádnou úlevu, že končí. Snad jako kdyby zítra mělo přijít něco horšího. Byla to pošetilá předtucha – co by mohlo být horší než dnešek? Bezpochyby jsem byla ještě trochu v šoku z té večerní nehody.

Snažila jsem se to před ním tajit, ale přitiskla jsem si zraněnou paži k jeho ramenu, aby jeho chladná kůže zklidnila to pálení. Okamžitě se mi ulevilo.

Už jsem napůl spala, možná skoro úplně, když jsem si uvědomila, co mi jeho polibek připomněl; na jaře, když mě musel opustit, aby svedl Jamese z mé stopy, tehdy mě políbil na rozloučenou, a přitom nevěděl, kdy – nebo jestli vůbec – se spolu zase shledáme. Ten dnešní polibek v sobě nesl ten samý bolestný podtón, ale proč, to jsem si nedokázala vysvětlit. V polospánku jsem se otrásla, jako kdybych prožívala nějakou noční můru.

3. KONEC

Ráno jsem si připadala absolutně příšerně. Špatně jsem spala; ruka mě pálila a bolela mě hlava. A mou náladu zrovna nespravilo, jak nevzrušený a odtažitý výraz měl Edward ve tváři, když mě rychle políbil na čelo a vyskočil z mého okna. Bála jsem se, že v době, kdy jsem byla ponořená do nevědomí, možná znovu přemýšlel o tom, co je špatné a co správné, zatímco se díval, jak spím. Tou úzkostí mi bušení ve spáncích zesílilo.

Edward na mě čekal ve škole jako obvykle, ale pořád se nějak divně tvářil. Z očí mu koukalo něco, co jsem nechápala – a co mě děsilo. Nechtěla jsem připomínat včerejší večer, ale nebyla jsem si jistá, jestli nebude horší, když se tomu tématu budu vyhýbat.

Otevřel mi dveře.

„Jak ti je?“

„Parádně,“ lhala jsem a celá jsem se přikrčila, když se ozvalo zabouchnutí dveří, při kterém se mi hlava rozduňala, až jsem se bála, že se mi rozskočí.

Šli jsme mlčky, on přizpůsoboval svůj krok mému. Chtěla jsem se ho zeptat na tolik věcí, ale s většinou těch otázek jsem musela počkat, protože byly pro Alici: Jak bylo Jasperovi dnes ráno? Co říkali ostatní, když jsem odešla? Co říkala Rosalie? A to nejdůležitější, co se děje v těch jejích podivných, nedokonalých vizích budoucnosti? Dokáže uhodnout, co si Edward myslí, proč je v tak ponuré náladě? Existuje nějaký reálný základ pro ty mé drobné instinktivní obavy, které ze sebe nějak nedokážu setřást?

Dopoledne ubíhalo pomalu. Nemohla jsem se dočkat, až uvidím Alici, ačkoliv mi bylo jasné, že si s ní nebudu moct pořádně promluvit, když u toho bude Edward. Edward se držel stranou. Čas od času se mě zeptal na ruku a já jsem zalhala.

Alice obvykle bývala u oběda dřív než my; nemusela se zdržovat s lenochem, jako jsem byla já. Ale dnes neseděla u stolu, nečekala nad podnosem s jídlem, které nebude jíst.

Edward její nepřítomnost nijak nekomentoval. Říkala jsem si, jestli se jí neprotáhla hodina – až jsem pak uviděla Connera a Bena, kteří s ní měli čtvrtou hodinu francouzštinu.

„Kde je Alice?“ zeptala jsem se Edwarda úzkostně.

Podíval se na cereální tyčinku, kterou pomalu drtil v prstech, a odpověděl: „Je s Jasperem.“

„Je Jasper v pořádku?“

„Odjel na nějakou dobu pryč.“

„Cože? Kam?“

Edward pokrčil rameny. „Nikam zvlášť.“

„A Alice jela s ním,“ dopověděla jsem s tichým zoufalstvím. Samozřejmě, jestli ji Jasper potřeboval, tak jela.

„Ano. Bude nějakou dobu pryč. Snažila se ho přesvědčit, aby jeli do Denali.“

V Denali žila ta druhá skupina výjimečných upírů – hodných jako Cullenovi. Tanya a její rodina. Párkrát jsem o nich slyšela. Edward k nim utekl loni v zimě, když se mu ve Forks těžko žilo, protože jsem tam přijela já. Také Laurent, nejcivilizovanější člen Jamesovy malé smečky, tam odjel, než by se postavil na Jamesovu stranu proti Cullenovým. Bylo rozumné, že Alice chtěla, aby tam jel Jasper s ní.

Polkla jsem, snažila se odblokovat ten knedlík, který se mi najednou usadil v krku. Provinile jsem sklopila hlavu a svésila ramena. Vyhnala jsem je z domova, stejně jako Rosalii a Emmetta. Byla jsem pro ně pohroma.

„Bolí tě ruka?“ zeptal se znepokojeně.

„Komu záleží na mojí pitomé ruce?“ zabručela jsem znechuceně.

Neodpověděl a já jsem si položila hlavu na stůl.

Když den končil, už mi to mlčení lezlo na nervy. Nechtěla jsem ho porušit jako první, ale zjevně jsem neměla

na výběr, jestli jsem s Edwardem chtěla vůbec ještě někdy mluvit.

„Přijdeš později dnes večer?“ zeptala jsem se, jak mě doprovázel – mlčky – k mému autu. Vždycky k nám chodil.

„Později?“

Potěšilo mě, že se tvářil překvapeně. „Musím do práce. Musela jsem si prohodit směnu s paní Newtonovou, abych měla včera volno.“

„Aha,“ zamručel.

„Ale přijdeš, až budu doma, vid?“ Strašně mi vadilo, že si tím najednou nejsem jistá.

„Jestli chceš.“

„Vždycky chci,“ připomněla jsem mu, možná trochu naléhavěji, než rozhovor vyžadoval.

Čekala jsem, že se zasměje nebo usměje, nebo nějak zareaguje na moje slova.

„Tak dobře,“ souhlasil lhostejně.

Znovu mě políbil na čelo a zavřel za mnou dveře. Pak se otočil a půvabně odklusal k svému autu.

Podarilo se mi vyjet z parkoviště dřív, než mě naplno zachvátila panika, ale když jsem dojela k Newtonovým, nemohla jsem popadnout dech.

On prostě potřebuje čas, říkala jsem si. Překoná to. Možná je smutný, že se mu rozutekla rodina. Ale Alice s Jasperem se brzy vrátí, stejně jako Rosalie s Emmettem. Jestli to pomůže, budu se od toho velkého bílého domu u řeky držet dál – už tam nikdy nevkročím. Nebude mi to vadit. Vždyť se budu s Alicí vídat ve škole. Musí se přece vrátit kvůli škole, no ne? A bezpochyby se pravidelně budu potkávat i s Carlislem – na pohotovosti.

Konec konců, to, co se přihodilo včera večer, vlastně nic nebylo. Nic se nestalo. No tak jsem spadla – to se mi stávalo celý život. V porovnání s tím, co mě potkalo na jaře, je tohle bezvýznamné. Po Jamesově útoku jsem měla zlome-

niny a málem jsem vykrvácela – a přesto se Edward vypořádával s nekonečnými týdny, které jsem musela strávit v nemocnici, *mnohem* lépe než s tímhle. Bylo to proto, že tentokrát to nebyl nepřítel, před kým mě musel chránit? Že to byl jeho bratr?

Možná by bylo lepší, kdyby mě odvezl někam pryč, než aby byla rozprášena jeho rodina. Malinko se mi zvedla nálada, když jsem si představila, kolik času bychom nerušeně strávili spolu. Kdyby dokázal vydržet do konce školního roku, Charlie by nemohl nic namítat. Mohli bychom odjet na univerzitu, nebo to alespoň předstírat, jako to letos udělali Rosalie s Emmettem. Určitě by Edward mohl rok počkat. Co je to jeden rok pro nesmrtelného? Ani mně to nepřipadalo nijak dlouho.

Dokázala jsem se přemluvit k takovému klidu, že jsem byla schopná vystoupit z auta a jít do obchodu. Mike Newton tady byl dneska dřív než já, a když jsem vešla, usmál se na mě a zamával mi. Popadla jsem pracovní vestu a neurčitě přikývla směrem k němu. Pořád jsem si v duchu malovala příjemné scénáře, které pojednávaly o tom, jak uteču s Edwardem na nejrůznější exotická místa.

Mike přerušil moje snění. „Jak jsi oslavila narozeniny?“

„Hm,“ zamumlala jsem. „Jsem ráda, že to mám za sebou.“

Mike se na mě po očku podíval, jestli náhodou nejsem padlá na hlavu.

V práci se to vleкло. Nemohla jsem se dočkat, až znovu uvidím Edwarda, modlila jsem se, aby to překonal, ať už je to cokoli, aby už to bylo za námi, až se zase sejdem. O nic nejde, opakovala jsem si znovu a znovu. Všechno se vrátí zpátky k normálu.

Úleva, kterou jsem pocítila, když jsem zabočila do naší ulice a uviděla Edwardovo stříbrné auto zaparkované u nás před domem, byla ohromující, opojná. A hluboce mě znepokojovalo, že to tak je.

Spěchala jsem do domu, a ještě jsem nebyla uvnitř, už jsem volala:

„Tati? Edwarde?“

Současně s tím jsem uslyšela z obývacího pokoje znělku televizního sportovního kanálu.

„Tady jsme,“ zavolal Charlie.

Pověsila jsem si pláštěnku na věšák a spěchala za nimi.

Edward seděl v křesle, Charlie na pohovce. Oba viseli očima na televizní obrazovce. U táty to bylo normální. U Edwarda zase až tak ne.

„Ahoj,“ hlesla jsem.

„Ahoj, Bello,“ odpověděl otec, aniž se na mě podíval. „Zrovna jsme si dali studenou pizzu. Myslím, že je kousek ještě na stole.“

„Dobře.“

Čekala jsem ve dveřích. Nakonec se na mě Edward podíval se zdvořilým úsměvem. „Přijdu hned za tebou,“ slíbil. Jeho oči zabloudily zpátky k televizi.

Ještě chvílku jsem na ně šokovaně zírala. Ani jeden si toho zjevně nevšiml. Cítila jsem, jak se mi něco, možná panika, začíná vzdouvat v prsou. Utekla jsem do kuchyně.

Pizza mě vůbec nezajímala. Posadila jsem se na židli, přitáhla si kolena pod bradu a objala je pažemi. Něco bylo velmi v nepořádku, možná to bylo horší, než jsem si uvědomovala. Z televize se dál ozývaly zvuky mužského hekání a zápolení.

Snažila jsem se ovládnout, vzít rozum do hrsti. *Co nejhoršího se může stát?* Ucukla jsem. To byla rozhodně špatně položená otázka. Dělal mi potíže správně dýchat.

Dobře, pomyslela jsem si znovu, *co nejhoršího dokážu přežít?* Ani tahle otázka se mi moc nelíbila. Ale promýšlela jsem možnosti, o kterých jsem během dneška uvažovala.

Budu se držet stranou Edwardovy rodiny. Určitě by po mně ale nechtěl, aby se to vztahovalo i na Alici. Ale kdybych

nesměla chodit za Jasperem, samozřejmě bych s ní mohla trávit mnohem méně času. V duchu jsem přikývla – to přežiju.

Nebo můžeme odejít. Možná Edward nebude chtít čekat až na konec školního roku, možná to bude muset být hned.

Přede mnou na stole ležely dárky od Charlieho a Renée tak, jak jsem je tam nechala, foťák, který jsem u Cullenových ani nestihla použít, a vedle něj album. Dotkla jsem se hezké obálky alba od maminky a povzdechla jsem si, když jsem si na Renée vzpomněla. To, že jsem bez ní žila už tak dlouho, mi nijak neulehčovalo představu trvalejšího odloučení. A Charlie by tu zůstal úplně sám a opuštěný. Oběma by to tolik ublížilo...

Ale my bychom se přece vrátili, ne? Jezdili bychom za nimi samozřejmě na návštěvu, ne?

Na tyhle otázky jsem nedokázala odpovědět s jistotou.

Opřela jsem si tvář o koleno a zírala na hmatatelné projevy rodičovské lásky. Už dlouho jsem věděla, že cesta, kterou jsem si vybrala, bude těžká. A konec konců, myslela jsem i na ten nejhorší scénář – nejhorší, který bych dokázala přežít...

Znovu jsem se dotkla alba, otočila přední stranu obálky. Na stránce byly nalepeny kovové růžky, do kterých se měl umístit první obrázek. Nebyl to tak špatný nápad, udělat nějaký záznam mého života tady. Pocítila jsem zvláštní nutkání okamžitě začít. Možná mi tolik času ve Forks nezbývá.

Pohrávala jsem si s páskem od foťáku na zápěstí a přemítala o prvním záběru. Dokáže z toho vylézt něco podobného originálu? To jsem pochybovala. Ale asi si nedělal starosti, že by fotka s ním vyšla na prázdno. Uchichtla jsem se pro sebe, jak jsem si vzpomněla na jeho bezstarostný smích včera večer. Pak mě to přešlo. Tolik se toho změnilo, a tak náhle. Trochu se mi z toho dělalo mdlo, jako kdybych stála na okraji příliš hluboké propasti.

Už jsem na to nechtěla myslet. Popadla jsem foťák a vrazila nahoru po schodech.

Můj pokoj se za těch sedmnáct let, co tu matka nebyla, skoro nezměnil. Stěny byly pořád světle modré, v oknech visely ty samé zažloutlé krajkové záclony. Místo dětské postýlky tam stála velká postel, ale jistě by poznala pokrývku nepořádně přehozenou přes postel – byl to dárek od babičky.

Přesto jsem svůj pokoj vyfotila. Dnes večer jsem toho víc dělat stejně nemohla – venku byla moc tma – a ten pocit ve mně sílil, už to bylo téměř nutkání. Zaznamenám ve Forks všechno, než budu muset odejít.

Přicházela nějaká změna. Cítila jsem to. Nebyla to příjemná vyhlídka, když mi život, jaký jsem tu dosud vedla, připadal dokonalejší.

Dala jsem si načas, než jsem se vrátila dolů po schodech s foťákem v ruce. Snažila jsem se ignorovat šimrání v břiše, když jsem pomyslela na ten zvláštní odtažitý pohled, který jsem v Edwardových očích tak nerada viděla. Však on se z toho dostane. Možná si dělá starosti, že se budu zlobit, až mě požádá, abychom odjeli. Nechám ho, aby to překonal sám, nebudu se mu do toho plést. A budu připravená, až mě požádá.

S foťákem nastaveným jsem se naklonila přes roh, aby mě neviděli. Byla jsem si jistá, že nemám šanci nacytat Edwarda nepřipraveného, ale on nevzhlédl. Pocítila jsem krátké zachvění, jak se mi něco ledového převrátilo v žaludku; ignorovala jsem to a udělala první fotku.

Oba se na mě podívali, Charlie se zamračil. Edwardův obličej byl prázdný, bez výrazu.

„Co to děláš, Bello?“ stěžoval si Charlie.

„Ale no tak.“ Předstírala jsem úsměv, když jsem si šla sednout na podlahu před gauč, na kterém se Charlie povaloval. „Víš, že mamka bude brzy volat, aby se zeptala, jak si užívám dárky. Musím se dát do práce, aby se neurazila.“

„Ale proč fotíš zrovna mě?“ zabručel.

„Protože jsi takovej fešák,“ odpověděla jsem z legrace.
„A protože když jsi mi foťák koupil ty, tak musíš být první, koho vyfotím.“

Zamručel něco nesrozumitelného.

„Hele, Edwarde,“ řekla jsem s obdivuhodnou lhostejností. „Udělej nám s taťkou společnou fotku.“

Hodila jsem mu foťák – dávala jsem si pozor, abych se mu přitom nepodívala do očí, a klekla jsem si vedle opěrky gauče, kde měl Charlie hlavu. Charlie si povzddechl.

„Usmívej se, Bello,“ zamumlal Edward.

Udělal jsem, co jsem mohla, a foťák bleskl.

„Ukažte, děti, taky vás vyfotím,“ nabídl se Charlie. Věděla jsem, že se jenom snaží dostat se z dosahu hledáčku.

Edward vstal a zlehka mu hodil foťák.

Šla jsem se postavit vedle Edwarda a to aranžování mi připadalo formální a divné. Položil mi zlehka ruku na rameno a já jsem mu pevně ovinula paži kolem pasu. Chtěla jsem se mu podívat do tváře, ale bála jsem se.

„Usmívej se, Bello,“ připomněl mi znovu Charlie.

Zhluboka jsem se nadechla a usmála se. Blesk mě oslepil.

„To by pro dnešek stačilo,“ prohlásil pak Charlie, zastrčil foťák do štěrbině mezi polštáři na pohovce a převalil se přes ně. „Nemusíte hned vyplácet celý film.“

Edward mi spustil ruku z ramene a nedbale se vymanil z mého objetí. Posadil se zpátky do křesla.

Zaváhala jsem a pak jsem si zase šla sednout vedle pohovky. Najednou jsem dostala takový strach, že se mi roztrásly ruce. Přitiskla jsem si je na břicho, abych je schovala, položila jsem si bradu na kolena a nevidoucíma očima zírala na obrazovku před sebou.

Než přenos skončil, nepohnula jsem se ani o píd. Koutkem oka jsem viděla, jak Edward vstal.

„Už bych měl jít domů,“ prohlásil.

Charlie nevzhlédl od reklamy. „Tak ahoj.“

Neohrabaně jsem se postavila – byla jsem celá ztuhlá z toho, jak jsem dlouho seděla bez pohnutí – a šla jsem Edwarda vyprovodit k domovním dveřím. Zamířil přímo k svému autu.

„Zůstaneš tu?“ zeptala jsem se bez stopy naděje v hlase.

Tušila jsem, co mi odpoví, takže mě to tolik nebolelo.

„Dnes v noci ne.“

Neptala jsem se na důvod.

Nastoupil do auta a odjížděl, zatímco já jsem tam stála bez pohnutí. Skoro jsem nevnímala, že prší. Čekala jsem, aniž bych věděla, nač čekám, dokud se za mnou neotevřely dveře.

„Bello, co tady děláš?“ zeptal se Charlie, překvapený, že mě tam vidí stát samotnou a moknout.

„Nic.“ Otočila jsem se a loudala se zpátky do domu.

Byla to dlouhá noc, a pokud jde o odpočinek, za moc to nestálo.

Vstala jsem, hned jak se za oknem objevilo slabé světlo. Mechanicky jsem se oblékla do školy a čekala, až mraky zesvětlají. Posnídala jsem misku ovesné kaše a usoudila jsem, že už je dost světla na fotografování. Vyfotila jsem nákladáček a pak náš dům zepředu. Otočila jsem se a udělala pár záběrů lesa za domem. Je zvláštní, že už mi nepřipadal tak zlověstný jako dřív. Uvědomila jsem si, jak se mi po tom všem bude stýskat – po té zeleni, bezčasovosti, po tajemství lesa. Po všem.

Strčila jsem foťák do batohu, než jsem vyrazila z domu. Snažila jsem se soustředit spíš na svou novou zábavu než na skutečnost, že Edward se z toho přes noc zjevně nedostal.

Společně se strachem jsem začínala cítit netrpělivost. Jak dlouho to může trvat?

Trvalo to celé dopoledne. Kráčel tiše vedle mě a zdálo se, že se na mě ani nedívá. Snažila jsem se soustředit na vý-

uku, ale ani angličtina nedokázala upoutat mou pozornost. Učitel Berty musel zopakovat svou otázku o matce Kapuletové dvakrát, než mi došlo, že mluví se mnou. Edward zašeptal správnou odpověď a pak mě zase ignoroval.

U oběda mlčení pokračovalo. Měla jsem pocit, že snad každou chvíli začnu křičet, takže abych se rozptýlila, naklonila jsem se přes neviditelnou hranici nad stolem a promluvila na Jessiku.

„Hele, Jess?“

„Co je, Bello?“

„Mohla bys pro mě něco udělat?“ zeptala jsem se a sáhla do batohu. „Mamka chce, abych nafotila svoje kamarády do alba. Takže každého vyfoť, prosím tě, jo?“

Podala jsem jí foťák.

„Jasně,“ souhlasila s úsměvem a otočila se, aby pořídila přímý záběr Mika s plnou pusou.

Jak se dalo čekat, kolem stolu se strhla fotografická bitva. Dívala jsem se na ně, jak si podávají foťák kolem stolu, chichotají se, flirtují a stěžují si, že je druzí fotí. Připadalo mi to podivně dětinské. Ale možná jsem dneska jenom neměla náladu na normální lidské chování.

„Jejda,“ řekla Jessica omluvně, když mi foťák vracela. „Myslím, že jsme vyplácali všechen film.“

„To nevádí. Mám dojem, že už jsem stejně vyfotila všechno, co jsem potřebovala.“

Po škole mě Edward mlčky doprovodil zpátky na parkoviště. Musela jsem znovu do práce, ale tentokrát jsem byla ráda. Čas se mnou mu zjevně nijak nepomáhal. Možná že čas strávený o samotě pro něj bude lepší.

Cestou k Newtonovým jsem hodila film na vyvolání a po práci jsem si vyzvedla hotové obrázky. Doma jsem se krátce přivítala s Charliem, popadla z kuchyně cereální tyčinku a spěchala do svého pokoje s obálkou fotografií nacpanou v podpaží.

Usadila jsem se na posteli a otevřela obálku s obezřetnou zvědavostí. Bylo to směšné, ale pořád jsem tak nějak očekávala, že první fotka bude prázdná.

Když jsem ji vytáhla ven, hlasitě jsem vydechla. Edward vypadal zrovna tak krásný jako ve skutečnosti, díval se na mě z fotky vroucíma očima, které jsem posledních pár dní velmi postrádala. Bylo to téměř zlověstné, že někdo může vypadat tak... to se nedá popsat. Ani tisíc slov by se nedokázalo vyrovnat jedné takové fotce.

Prolistovala jsem rychle zbytek balíčku a pak jsem položila tři fotky na postel vedle sebe.

Na té první byl Edward v kuchyni, díval se na mě vroucíma očima s lehkým náznakem shovívavého pobavení. Na druhé byli Edward s Charliem, jak se dívají na sportovní kanál. Rozdíl v Edwardově výrazu byl krutý. Tady byly jeho oči obezřetné, rezervované. Stále byl nesnesitelně krásný, ale jeho obličej byl chladnější, připomínal víc sochu než živou bytost.

Na poslední fotce jsme byli my dva s Edwardem, jak neobratně stojíme vedle sebe. Edwardův obličej byl stejný jako na předchozím snímku, studený a podobný soše. Ale to by na té fotografii nebylo to nejhorší. Kontrast mezi námi dvěma však byl až bolestný. On vypadal jako bůh. Já jsem vypadala strašně průměrně, i na člověka, téměř hanebně obyčejně. Zhnuseně jsem fotku odložila.

Místo abych dělala domácí úkoly, začala jsem pořádat fotky do alba. Kuličkovým perem jsem pod všechny snímky načmárala popisky, jména a data. Dostala jsem se ke společné fotce s Edwardem, moc dlouho jsem si ji neprohlížela, přeložila jsem ji napůl a nacpala ji pod kovové růžky, Edwardem nahoru.

Když jsem byla hotová, nastrkala jsem druhou sadu obrázků do čisté obálky a napsala Renée dlouhý děkovný dopis.

Edward se ještě neobjevil. Nechtěla jsem si přiznat, že jsem zůstala tak dlouho vzhůru hlavně kvůli němu, ale sa-

mozřejmě to tak bylo. Snažila jsem se vzpomenout si, kdy se naposledy držel takhle stranou, bez omluvy, bez telefonu... Nikdy to neudělal.

Znovu jsem špatně spala.

Ve škole jsme pokračovali v tom frustrujícím, děsivém mlčení posledních dvou dnů. Cítila jsem úlevu, když jsem viděla, že na mě Edward čeká na parkovišti, ale ta rychle vyprchala. Pořád se choval stejně, dokonce byl možná ještě o něco odtažitější.

Bylo těžké vůbec se rozpomenout na původ všeho toho zmatku. Moje narozeniny se zdály jako vzdálená minulost. Kdyby se aspoň vrátila Alice. Brzy. Dřív než se tohle vymkne z ruky ještě víc.

Ale na tohle jsem nemohla spoléhat. Rozhodla jsem se, že jestli se mi nepodaří dneska si s ním promluvit, opravdu promluvit, tak se zítra vypravím za Carlislem. Musela jsem něco udělat.

Po škole si to s Edwardem vyříkáme, slíbila jsem si. Nehodlám přijmout žádné výmluvy.

Doprovázela mě k autu a já jsem se odhodlávala, že mu o tom řeknu.

„Nevadilo by ti, kdybych dneska přišel?“ zeptal se, ještě než jsme došli k autu, takže mě předběhl.

„Samozřejmě že ne.“

„Teď hned?“ zeptal se a otevřel mi dveře.

„Jasně,“ snažila jsem se o lhostejný tón, ačkoliv se mi nelíbila naléhavost v jeho hlase. „Jenom jsem chtěla cestou domů hodit do schránky dopis pro Renée. Potkáme se doma.“

Podíval se na tlustou obálku na sedadle spolujezdce. Najednou sáhl přese mě a popadl ji.

„Udělám to,“ řekl tiše. „A stejně u vás budu dřív.“ Usmál se mým oblíbeným pokřiveným úsměvem, ale nepovedl se mu. Neusmíval se očima.

„Dobře,“ souhlasila jsem, neschopná mu úsměv oplatit. Zavřel dveře a namířil k svému autu.

Opravdu byl u nás doma dřív. Když jsem zastavila před domem, jeho auto už stálo zaparkované na Charlieho místě. To bylo špatné znamení. Neměl v úmyslu u nás zůstat. Zavrtěla jsem hlavou a zhluboka se nadechla, abych sebrala odvahu.

Když jsem vylezla z nákladáčku, vystoupil ze svého auta a vyšel mi naproti. Natáhl se, aby mi vzal batoh s učebnicemi. To bylo normální. Ale strčil ho zpátky na sedadlo. To nebylo normální.

„Pojď se se mnou projít,“ navrhl lhostejným hlasem a vzal mě za ruku.

Neodpověděla jsem. Nenapadlo mě, jak se mu mám vzepřít, ale okamžitě jsem věděla, že chci protestovat. Tohle se mi nelíbilo. *To je zlé, to je moc zlé*, opakoval mi v hlavě nějaký hlas pořád dokola.

Ale on na odpověď nečekal. Vedl mě k východní straně zahrady, do které se zakusoval les. Neochotně jsem ho následovala a snažila se přemýšlet navzdory panice, která se mě zmocňovala. Tohle jsem přece chtěla, připomínala jsem si. Šanci o všem si promluvit. Tak proč mě dusila ta panika?

Ušli jsme jenom pár kroků mezi stromy, když se zastavil. Byli jsme stěží na pěšině – stále jsem viděla dům. To byla ale dlouhá procházka.

Edward se opřel o strom a upřeně se na mě zadíval. Jeho výraz byl nečitelný.

„Dobře, tak si promluvíme,“ řekla jsem. Znělo to statečněji, než jsem se cítila.

Zhluboka se nadechl.

„Bello, odjíždíme.“

Také jsem se zhluboka nadechla. Tohle byla přijatelná možnost. Myslela jsem si, že jsem připravená. Ale přesto jsem se musela zeptat.

„Proč teď? Příští rok –“

„Bello, je načase. Konec konců, jak dlouho ještě můžeme ve Forks zůstat? Carlisle vypadá stěží na třicet, a tvrdí o sobě, že je mu třicet tři. Stejně bychom brzy museli začít znovu někde jinde.“

Jeho odpověď mě zmátla. Myslela jsem, že důvod k odjezdu je ten, aby jeho rodina mohla žít v klidu. Proč musíme odejít my dva, když jdou oni? Zírala jsem na něj a snažila se pochopit, jak to myslí.

Chladně mi oplácel upřený pohled.

S návalem nevolnosti mi došlo, že jsem ho špatně pochopila.

„Když jsi řekl *odjíždíme...*“ zašeptala jsem.

„Měl jsem na mysli sebe a svou rodinu.“ Rozhodným tónem vyslovil pečlivě každé slovo zvlášť.

Zavrtěla jsem mechanicky hlavou ze strany na stranu, abych si ji pročistila. Čekal bez známky netrpělivosti. Chvilku mi trvalo, než jsem dokázala promluvit.

„Dobře,“ řekla jsem. „Půjdu s vámi.“

„To nemůžeš, Bello. Tam, kam jdeme... není to pro tebe vhodné místo.“

„Pro mě je vhodné místo tam, kde jsi ty.“

„Já se k tobě nehodím, Bello.“

„Nebud' směšný.“ Myslela jsem, že budu mít rozzlobený hlas, ale znělo to jenom prosebně. „Ty jsi v mém životě to nejlepší.“

„Můj svět pro tebe není,“ prohlásil nesmlouvavě.

„To, co se stalo s Jasperem – to nic nebylo, Edwarde! Nic!“

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Bylo to přesně to, co se dalo očekávat.“

„Tys mi to slíbil! Ve Phoenixu jsi mi slíbil, že zůstaneš!“

„Pokud to pro tebe bude to nejlepší,“ přerušil mě, aby mě opravil.

„Ne! Tady jde o mou duši, nebo ne?“ křičela jsem plna zuřivosti, slova ze mě přímo vybuchovala – přesto to pořád znělo jako nářek. „Carlisle mi o tom říkal, ale mně je to jedno, Edwarde. Mně je to jedno! Můžeš mít mou duši. Já o ni bez tebe nestojím – už je tvoje!“

Zhluboka se nadechl a dlouhou dobu se díval na zem nepřítomným pohledem. Ústa se mu malinko zkroutila. Když nakonec vzhlédl, jeho oči byly jiné, tvrdší – jako kdyby teuté zlato ztuhlo.

„Bello, nechci, abys se mnou odešla.“ Pronášel ta slova pomalu a pečlivě, své chladné oči upřené do mého obličej, a sledoval, jak reaguju na to, co ve skutečnosti říká.

Nastala pauza, jak jsem si ta slova několikrát v duchu opakovala a prosívala je, abych našla jejich skutečný význam.

„Ty... mě... nechceš?“ zkusila jsem říct a zmátlo mě, jak ta slova divně znějí, seřazená takhle za sebou.

„Ne.“

Zírala jsem mu do očí a nic jsem nechápala. On mi pohled oplácel bez stopy lítosti. Jeho oči byly jako topaz – tvrdé a jasné a velmi hluboké. Měla jsem pocit, jako bych do nich mohla vidět na míle hluboko, a přesto bych nikde v jejich bezedných hlubinách nenašla známky toho, že ta slova, která právě vyslovil, nemyslí vážně.

„No, tím se věci mění.“ Byla jsem překvapená, jak klidně a rozumně můj hlas zní. Muselo to být proto, že jsem byla tak omráčená. Nedokázala jsem si uvědomit, co mi říká. Stále to nedávalo žádný smysl.

Díval se stranou mezi stromy, když znovu promluvil. „Samozřejmě. Svým způsobem tě budu vždycky milovat. Ale jsem... unavený z předstírání, že jsem někdo jiný. Já nejsem člověk.“ Podíval se zpátky na mě a ty ledové rysy jeho dokonalého obličej opravdu *nebyly* lidské. „Nechal jsem to zajít až příliš daleko, a teď mě to mrzí.“

„Ne.“ Promluvila jsem teď jenom šeptem; pomalu jsem začínala chápat, a to pochopení mi proudivo v žilách jako kyselina. „Nedělej to.“

Mlčky se na mě díval a já jsem z jeho očí vyčetla, že je na moje slova už pozdě. On už se rozhodl.

„Nehodíš se ke mně, Bello.“ Obrátil naruby svoje předcházející slova, a tak jsem neměla žádný argument. Sama jsem přece nejlíp věděla, že pro něj nejsem dost dobrá.

Otevřela jsem pusku, abych něco řekla, a pak jsem ji zase zavřela. Trpělivě čekal, obličej měl jako vymetený, prostý jakékoli emoce. Zkusila jsem to znovu.

„Jestli... to takhle chceš...“

Přikývl.

Celé moje tělo zmrtvělo. Od krku dolů jsem nic necítila.

„Rád bych tě ovšem ještě požádal o jednu laskavost, jestli to není příliš,“ řekl.

Přemítala jsem, co asi vyčetl v mé tváři, protože mu v obličejí zaškubalo. Ale než jsem to dokázala identifikovat, znovu si nasadil tu nevzrušenou masku.

„Cokoliv,“ slíbila jsem a můj hlas zněl o malinko silněji.

Jak jsem se dívala, jeho zmrzlé oči roztály. Zlato bylo zase tekuté, roztavené, propalovalo se do mých očí s intenzitou, která mě přemáhala.

„Nevyváděj nic nezodpovědného nebo hloupého,“ nakazoval mi a tentokrát se zdálo, že mu na tom záleží. „Rozumíš tomu, co říkám?“

Bezmocně jsem přikývla.

Jeho oči ochladly, zase v nich byl ten odstup. „Myslím samozřejmě na Charlieho. On tě potřebuje. Dávej na sebe pozor – kvůli němu.“

Znovu jsem přikývla. „Dám,“ zašeptala jsem.

Zdálo se, že se trošičku uvolnil.

„A já ti na oplátku taky něco slíbím,“ prohlásil. „Slibuju, že mě dneska vidíš naposledy. Už se nevrátím. Už tě nikdy

nevystavím ničemu podobnému. Dál si můžeš vést svůj život po svém, já už ti do něj nebudu nijak zasahovat. Bude to, jako bych nikdy neexistoval.“

Musela se mi rozklepat kolena, protože stromy kolem se najednou začaly třást. V uších mi hučelo, jak se mi krev rozbušila rychleji než normálně. Jeho hlas zněl z větší dálky.

Jemně se usmál. „Neboj. Jsi člověk – tvoje paměť je jako síto. Vám lidem čas zahojí všechny rány.“

„A co tvoje vzpomínky?“ zeptala jsem se. Znělo to, jako by mi něco uvízlo v krku, jako bych se dusila.

„No,“ na kratičkou vteřinku zaváhal, „já nezapomenu. Ale *my*... my si velmi snadno najdeme nějaké rozptýlení.“ Usmál se; ten úsměv byl klidný, ale oči se mu při něm nerozsvítily.

Ustoupil ode mě o krok. „Tak, myslím, že to je všechno. Už tě nebudeme obtěžovat.“

To množné číslo upoutalo moji pozornost, což mě překvapilo; myslela bych si, že si ničeho nevšimnu.

„Alice se nevrátí,“ došlo mi v tu chvíli. Nevím, jak mě slyšel – ta slova jsem neřekla nahlas –, ale zdálo se, že pochopil.

Zavrtěl pomalu hlavou a pořád se mi díval do tváře.

„Ne. Všichni odjeli. Zdržel jsem se, abych se s tebou rozloučil.“

„Alice je pryč?“ zeptala jsem se nevěřičně bezvýrazným hlasem.

„Chtěla se s tebou rozloučit, ale přesvědčil jsem ji, že čistý řez pro tebe bude lepší.“

Hlava se mi točila; bylo těžké se soustředit. Jeho slova mi vířila v hlavě a najednou jsem uslyšela lékaře z nemocnice ve Phoenixu, když mi tam na jaře ukazoval rentgenové snímky: *Vidíte, je to čistý řez, a prstem jezdil po obrázku mojí pošramocené nohy. To je dobré. Zahojí se to snadněji, rychleji.*

Snažila jsem se normálně dýchat. Potřebovala jsem se soustředit, najít cestu ven z téhle noční můry.

„Sbohem, Bello,“ rozloučil se zase tím tichým, klidným hlasem.

„Počkej!“ vyrazila jsem ze sebe a natáhla se k němu. Chtěla jsem přinutit svoje ochablé nohy, aby mě nesly.

Myslela jsem, že také on se natahuje po mně. Ale jenom mi studenýma rukama sevřel zápěstí a přitiskl mi je k bokům. Pak se naklonil dopředu a na kratičký okamžik mi velmi zlehka přitiskl rty na čelo. Zavřela jsem oči.

„Dávej na sebe pozor,“ vydechl, až mě to zastudilo.

Zafoukal lehký, neobvyklý větřík. Zprudka jsem otevřela oči. Listy na malém javoru se zachvívaly, jak je rozvířil svým briskním odchodem.

Byl pryč.

I když jsem věděla, že je to zbytečné, s nohama rozklepanýma jsem se za ním vydala do lesa. Cesta, kterou šel, okamžitě zmizela. Nezůstaly tu žádné stopy, listy byly zase klidné, ale já jsem bezmyšlenkovitě šla vpřed. Nemohla jsem dělat nic jiného. Musela jsem se udržet v pohybu. Kdybych ho přestala hledat, bylo by to všechno pryč.

Láska, život, smysl bytí... všechno pryč.

Šla jsem dál a dál. Čas pro mě přestal mít význam, jak jsem se pomalu prodírala hustým podrostem. Ubíhaly hodiny, ale možná také jenom vteřiny. Připadalo mi, jako kdyby se čas snad zastavil, protože les vypadal pořád úplně stejně bez ohledu na to, jak daleko jsem šla. Začínala jsem se bát, že chodím v kruhu, ve velmi malém kruhu, ale kráčela jsem dál. Často jsem klopytala, a jak se stmívalo, čím dál častěji jsem i padala.

Nakonec jsem o něco zakopla – všechno bylo černé, neměla jsem ponětí, co mě chytilo za nohu – a zůstala jsem ležet. Převalila jsem se na bok, abych mohla dýchat, a stulila jsem se do klubíčka na mokřém kapradí.

Jak jsem tam ležela, měla jsem pocit, že uběhlo víc času, než jsem si uvědomovala. Nemohla jsem si vzpomenout, ko-

lik hodin uplynulo od setmění. Byla tady v noci vždycky taková tma? Jistě, obvykle si troška měsíčního světla našla cestičku mezi mraky a trhlinami v baldachýnu stromů prosákla až na zem.

Ale ne dnes v noci. Dnes v noci bylo nebe úplně černé. Možná dnes večer měsíc vůbec nevyšel – je zatmění měsíce, nebo je měsíc v novu.

Měsíc v novu. Nový měsíc. Otrásla jsem se, ačkoliv mi zima nebyla.

Dlouho byla tma, než jsem je zaslechla volat.

Někdo křičel moje jméno. Bylo to ztlumené, zastřené mokrým porostem, který mě obklopoval, ale rozhodně to bylo moje jméno. Nepoznala jsem ten hlas. Chtěla jsem odpovědět, ale byla jsem jako omámená, a trvalo dlouho, než jsem usoudila, že bych přece jen *měla* odpovědět. Volání ale mezitím ustalo.

O něco později mě probudil déšť. Myslím, že jsem doopravdy neusnula; byla jsem jenom ponořená do jakési bezmyšlenkovité otupělosti, vši silou jsem se držela toho omámení, které mně bránilo uvědomit si, co jsem nechtěla vědět.

Déšť mi trochu vadil. Byla zima. Přestala jsem si rukama objímat nohy a zakryla jsem si obličej.

V tu chvíli jsem znovu uslyšela volání. Tentokrát bylo vzdálenější a znělo to, jako by volalo několik hlasů najednou. Snažila jsem se zhluboka dýchat. Vzpomněla jsem si, že bych měla odpovědět, ale nevěřila jsem, že by mě mohli slyšet. Byla bych schopná křičet dost hlasitě?

Najednou se ozval jiný zvuk, děsivě blízko. Nějaké čenichání, jako zvířecí. Podle zvuku to bylo velké zvíře. Přemítala jsem, jestli bych se měla bát. Nebála jsem se – byla jsem jen otupělá. Nezáleželo na tom. Čenichání se vzdálilo.

Déšť pokračoval a já jsem cítila, jak se mi pod tváří položenou na zemi dělá kaluž vody. Snažila jsem se sebrat sílu, abych otočila hlavu, když vtom jsem spatřila světlo.

Zpočátku to byla jenom matná záře odrážející se od keřů v dálce. Byla jasnější a jasnější, osvětlovala velký prostor, ne jako když z baterky dopadá kužel světla. Světlo se prodralo nejbližším keřem a já jsem viděla, že je to plynová svítilna, ale to bylo jediné – záře mě na chvíli oslepila.

„Bello.“

Neznala jsem ten hluboký hlas, který promluvil, ale jeho majitel asi věděl, kdo jsem. Nevolal moje jméno, jako kdyby mě hledal, ale dával ostatním na vědomí, že jsem se našla.

Dívala jsem se vzhůru – připadalo mi to nemožně vysoko – na tmavý obličej, který jsem teď viděla nad sebou. Byla jsem si matně vědoma toho, že ten cizí člověk pravděpodobně vypadá tak vysoký jenom proto, že já mám hlavu stále ještě na zemi.

„Ublížil ti někdo?“

Věděla jsem, že ta slova něco znamenají, ale dokázala jsem jenom udiveně zírat. Copak záleželo na významu nějakých slov?

„Bello, jmenuju se Sam Uley.“

Jeho jméno mi nic neříkalo.

„Charlie mě poslal, abych tě hledal.“

Charlie? Něco se ve mně zachvělo a já jsem se snažila věnovat víc pozornosti tomu, co ten člověk říká. I když mi na ničem nezáleželo, tak na Charliem ano.

Ten vysoký muž natáhl ruku. Zírala jsem na ni, nebyla jsem si jistá, co mám dělat.

Chvilíčku na mě upíral své černé oči a pak pokrčil rameny. Rychlým a obratným pohybem mě zvedl ze země a sevřel mě do náruče.

Visela jsem mu ochable v náruči, zatímco on rychle klušal mokrým lesem. Někde v mysli jsem měla zasuto vědomí, že by mi to nemělo být jedno – vždyť mě nějaký cizí člověk odnáší kdovíkam. Ale nezbývalo ve mně nic, co by mělo sílu se stavět na odpor.

Přišlo mi, že netrvalo moc dlouho, a objevila se světla a ozvalo se hluboké hučení mnoha mužských hlasů. Sam Uley zpomalil, jak se přiblížil k tomu rumraji.

„Mám ji!“ zavolal dunivým hlasem.

Hlasy utichly, a pak se zase ozvaly s větší intenzitou. Kolem mě se pohyboval matoucí vír obličejů. Samův hlas byl jediný, který v tom chaosu dával nějaký smysl, možná proto, že jsem měla ucho opřené o jeho hrud.

„Ne, myslím, že není zraněná,“ říkal někomu. „Jenom pořád opakuje Je pryč.“

Opravdu jsem to říkala nahlas? Kousla jsem se do rtu.

„Bello, holčičko, nestalo se ti nic?“

To byl hlas, který bych poznala kdekoliv – i když změněnými obavami, jako byl teď.

„Charlie?“ Můj hlas zněl cize a tiše.

„Jsem u tebe, děťátko.“

Přesunula jsem se do tatínkovy náruče a ucítila koženou vůni jeho šerifského saka. Charlie zavrával pod mou tíhou.

„Možná bych ji měl nést já,“ nabídl se Sam Uley.

„Už ji držím,“ řekl Charlie trochu zadýchaně.

Šel pomalu, namáhavě. Chtěla jsem mu říct, aby mě postavil na zem, že půjdu sama, ale hlas mě vůbec neposlouchal.

Světla svítily byla všude, držel je v rukou dav lidí, které přivedl Charlie. Bylo to jako přehlídka. Nebo smuteční průvod. Zavřela jsem oči.

„Už jsme skoro doma, drahoušku,“ zamumlal Charlie co chvíli.

Znovu jsem otevřela oči, až když jsem uslyšela, jak se odevykají dveře. Stáli jsme na verandě našeho domu a ten vysoký tmavý muž jménem Sam držel Charliemu dveře, jednu ruku nataženou k nám, jako kdyby byl připravený mě chytit, kdyby Charliemu paže vypověděly službu.

Ale Charlie mě v pořádku pronesl dveřmi a položil mě na pohovku v obývacím pokoji.

„Tati, jsem celá mokrá,“ namítala jsem slabě.

„To nevadí.“ Jeho hlas byl příkrý. Pak promluvil na někoho jiného. „Děky jsou ve skříni nahoře v patře.“

„Bello?“ zeptal se něčí hlas. Dívala jsem se na šedovlasého muže, který se nade mnou skláněl, a po několika pomalých sekundách jsem ho poznala.

„Pan doktor Gerandy?“ zamumlala jsem.

„Správně, děvenko,“ řekl. „Ublížila sis, Bello?“

Chvíli mi trvalo, než jsem si to promyslela. Zmátlo mě, když jsem si vzpomněla, že mi Sam Uley položil v lese podobnou otázku. Jenomže Sam se ptal trochu jinak: *Ublížil ti někdo?* Ten rozdíl mi připadal docela podstatný.

Doktor Gerandy čekal. Pozvedl jedno šedivé obočí a vráska na čele se mu prohloubily.

„Nic mi není,“ lhala jsem. Byla to pravda, ale jen do určité míry.

Sáhl mi teplou rukou na čelo a prsty mi přitiskl na vnitřní stranu zápěstí. Dívala jsem se mu na rty, jak si pro sebe počítal, oči upřené na hodinky.

„Co se ti stalo?“ zeptal se nedbale.

Ztuhla jsem pod jeho rukou a v krku mě panicky zabolelo.

„Ztratila ses v lese?“ vyptával se. Viděla jsem, že nás poslouchá několik dalších lidí. Kousíček od nás stáli společně tři vysocí muži s tmavými obličejí – tušila jsem, že jsou z La Push, indiánské rezervace kmene Quileutů dole na pobřeží – a dívali se na mě. Stál tam s nimi i Sam Uley. Byli tam také pan Newton s Mikem a pan Weber, Angelin otec; ti všichni po mně pokukovali spíš pokradmu, ne tak otevřeně jako ti cizí. Další hluboké hlasy hlučely v kuchyni a venku před domovními dveřmi. Musela mě hledat polovina města.